

سونر او تو حيد

ليكونكي: بشير احمد لودهي

Ketabton.com

بيا كتونكي: حافظ صلاح الدين يوسف

پنتوژبارونكي: قريب الرحمن سعيد

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب د ژباړې په اړه:

۲۰۱۰م زېږديز کال د دسمبر د مياشتې په نيمايي کې په ناروې کې د افغانانو د امام دروند مولوي صاحب عبدالرؤف ساپې (ابوبکر) له اړخه د ايټاليې د هيواد په گډون د څو اروپايي هيوادونو د سفر بلنه را کړل شوه. ما هم دغه بلنه، که څه هم په روغتيايي توگه ورته تيار نه وم، ومنله او بيا مو د دسمبر د مياشتې په شپاړسمه د ناروې څخه د سويډن او ډنمارک نه علاوه د جرمني د هامبورگ او مونشن بناورنو ته سفر وکړ، دې سفر په جريان کې په مختلفو ښارونو کې د يو شمير دوستانو سره د څه وخت د تيرولو وروسته د اطريش له لارې ايټاليا ته ورسيدو. هلته د ميلن په ښار کې څو پاکستاني دوستان، چې زمونږ د بلنې اصلي خلک وو، مونږ ته منتظر وو، هلته د څو شپو او ورځو د تيرولو او په ديني مسايلو باندې د بحث او څيړنې وروسته د بيرته راستنيدو په وخت کې دهغه ځای يو مښور پاکستاني دوست (ملک حسن) ماته څو کتابونه ډالۍ کړل چې په هغې کې يو هم د «مونږ او توحيد» کتاب و. هغه له ما څخه کلکه غوښتنه وکړه چې که زه يې په پښتو ژبه و ژباړم تر څو د عامو پښتنو مسلمانانو د عقايدو په تصحيح کې څه رول ادا کړاې شي.

د کتاب ما ولوست او په ډير دقت سره مې ولوست، په دې کې د عقيدې د سهې کولو له پاره چې کوم قراني دلايل وړاندې شوي او يا د رسول الله صلی الله عليه وسلم او نورو انبياؤ په وينا او عملونو باندې استناد شوي دي، ډير د غور وړ دي.

ما هم د الله تعالیٰ څخه د خير او برکت د غوښتنو او په دې اړه د ثواب د ترلاسه کولو له پاره خپل نور کارونه شاته و غورزول او د همدې کتاب په ژباړه مې پيل وکړ چې الحمد لله په ډير لږ وخت کې مې د هغې ژباړه سرته ورسوله.

کيداې شي په ژباړه کې او يا د مضمون د ټيپ کولو په وخت کې څه غلطی شوی وي چې د لوستونکو په کومک به يې انشاء الله په را تلونکې کې اصلاح کړو.

ستاسې ټولو څخه د خير او عافيت د ترلاسه کولو له پاره د دعاو منتظر يم.

الله تعالیٰ دې زمونږ عقايد همغسې جوړ کړي لکه څنگه چې رسول الله صلی الله عليه وسلم مونږ ته را ښوولي دي.

الله دې ددې ستر کار اجر ددې کتاب ليکونکې او تر څنگ يې زما درنو والدينو ته هم ورسوي. (امين)

ستاسو د دعاو منتظر:

قريب الرحمن سعيد

اتم جنوري ۲۰۱۱م زېږديز کال

ناروې، اوسلو

دلشريك او ذوالجلال خداي په نامه

سړليک:

خو کاله تر مخه مې نډيز بهتې صيب ته يو ليک وليکه. هغه ليک د (د سيالکوټ د معاشري د اصلاح د ټولني) له اړخه د «مونږ او توحيد» د کتاب په نامه چاپ او بيا د همدې ټولني د مصارفو په بسپنه د خلکو تر منځ وويشل شو.

الحمد لله! زياتو لوستونکو هغه ډير خوښ کړي. اوس د همدې دوستانو د زيات اصرار په واسطه يو ځل بيا خپله دغه پخوانۍ ليکنه لوستونکو ته وړاندې کوم. زه ډله بندي گناه گنم، او د خير د دعا پرته بل کوم غرض نه لرم. ماته د خپلې بې بضاعتۍ په اړوند احساس شته. خو د دې ټولو کميو سره سره بيا هم زه ستاسې تر منځ د مخاطب کيدو جرئت کوم. کيدې شې چې زه به تاسو د خپله ځانه سره همخپاله نه کړاي شم او زما دغه څير نه به ستاسې د عقايدو سره په ټکر کې وي، خو سهې د غلط څخه او حق د باطل څخه جدا کولو له پاره بايد يو ميزان او تله موجوده وي. د مسلمانانو له پاره چې کوم اصول د قران او د رسول الله صلی الله عليه وسلم د حديثو له مخې ټاکل شوي، د هماغو نه غوره تله او ميزان بل نه پيدا کيږي.

تاسې هم دا خبره په خپل ذهن کې وساتئ او د حق په لاره کې د تعصب خنډ مه پرېږدئ، ښکښلې کول او يا په غصې کيدل او يا د کتاب سوځول د ليونيانو کار دي. هغه په خلاص زړه سره ولولئ او بيا يې د قران او حديث په تله کې وتلئ، که خبره سهې وه نو ماته دعا وکړئ او که غلطه وه نو ماته ليک و ليکنئ او لار ښوونه راته وکړئ. په خلاص نيت سره دعا وکړئ چې الله تعالی ماته او تاسې ته همغه لاره را وښيي چې دهغه حبيب محمد عربي صلی الله عليه وسلم لاره وي، الله تعالی ته غوره وي. راځئ چې يو ځای دعا وکړو.

په دې خبره باندې اعتراف کول هم ډير اړين گنم چې ووايم چې زه نه کوم عالم او فاضل يم، نه کوم مولوي، پير، صوفي، درويش او يا د شپې بيداره زاهد يم. او د دې لارې په خپلو ښيگڼو وويارم.

«هغه چې په هندو توب ناز يېدو هغه نن حجازی و خوت.»

د دې محفل دغه پخواني شړل شوي نن نمازی و خوت.»

د مصداق په اساس زه هغه تور مخې يم چې د ژوند بهترين وختونه مې په جهالت او تيارو کې تير شوي دي. لمړنۍ ښوونه مې په مندر کې پروت لمړني ښوونځي کې تر سره کړي او د هماغې په اساس مې د هماغه کوچني والي څخه د بتانو او مندرونو سره ځانگړې عقیده درلوده. بلکه دهندو مذهب د رغبت په اساس زما مور او پلار ډير اړاندېښمن و. دا يو ځای زما درب فضل و چې دغه بې لارې يې د حرم په لور راوست. الحمد لله، نن د فرقه پالنې د لعنت څخه اخوا اود همدردۍ د جذبې څخه ډک د خپلو دوستانو سره په دې خاطر مخاطب يم چې زما د ليکنه به د کوم لارورکي له پاره دلارې مشال وگرځي او زما له پاره به د نجات پانگه شي. شايد چې زما دغه ډير کم زحمت به د الله په دربار کې قبول شي ځکه هغه غفور اورحيم دي، هغه به زما دغه تور مخ پرېمنځې ترڅو د قيامت په ورځ زه هم د خپل مخ د

بنوولو وړتيا ولرم. زه نه اديب يم او نه شاعر. چې ستونزمنه او په الفاظو کې را نغښتې ليکنه وړاندې کړم خوبيا هم زما په ليکنه کې به د ژبې او بيان څه غلطيانې هم وي ، په دې خاطر تاسې زما د ليکنې ټولې خامۍ د نظره لرې کړئ او زما په اصل مقصد باندې غور او توجه وکړئ.

ما د بحث لاندې موضوع په ذهن کې د کينولو په خاطر د هغې د اوږدوالي څخه خپله لمن راټوله کړې ده. او دلنډيز څخه مې کار اخستې دې. نو که چيرې تاسې هغه ټول ياد کړل شوي ايا تونه د سياق و سباق سره په قران کې ولولئ نو ډير زيات گټور معلومات به ترلاسه کړئ .

بشير احمد لودهې (فتح گر ه ، سيالکوټ)

بسم الله الرحمن الرحيم

د الله تعالي په اړه د باطله مذهبونو آند .

الف:-- د الله تعالي په اړه د هندوانو آند:

دا انگيرنه به غلطه وي چې څوك ووايي چې هندوان د الله تعالي څخه منكر دي. هندوان هم يواځې او يواځې يو الله مني. دا جدا خبره ده چې هغوي الله تعالي په څو نورو نومونو سره يادوي. دنموني په توگه دهغوي په مشهور مذهبي كتاب «بگوت گيتا» كې الله تعالي د «وشنو» په نامه ياد كړل شوي ، او د ټولو عيبونو څخه يې پاك ، دهرشي خالق او پيدا كونكې ، څارونكې او فنا كونكې گڼلي. همدغه يې دمظلومانو پناه ځاي او د حق د پلټونكو له پاره خپلو موخو ته دورسيدلو منزل گڼلي ، هغوي په دې گروهه دي چې «وشنو» د «اوتارانو» په بڼه په زمكه راښكاره كيږي ، دهغوي د ويناو په اساس ، (نرسنگ) دهغې څلورم ، (رام چندر جي) دهغې اووم او (كرشن جي مهاراج) دهغې اتم «اوتار» دي. دهغوي د ويناو له مخې «وشنو» په مختلفو وختو كې په مختلفو بڼو باندې ، په همغه توگه چې نن يې مسلمانان هم وايي ، په زمكه را څرگند كيږي:

وهي جو مستوي عرش تها خدا هو كر اتر پرا مديني مين مصطفي هو كر

چاچر وانگ مدينه ډسې تي كوت متين بيت الله ظاهر وچ پير فريدن تي باطن وچ الله

متي دا بت بنا كې آبي وچ بهه گيا جگان نون بناون والا كهري كهيدې پي گيا

(استغفر الله ، نعوذ بالله ثم نعوذ بالله)

د هندوانو د عقايدو په مطابق د همدې بزرگانو عبادت كول په حقيقت كې د «وشنو» عبادت كول دي. تر هغې پورې د ورسيدو له پاره د «ديو تاگانو» خوشحالول لازم او اړين دي او كه نه چيري دا «وشنو» او چيري دا د څارو و څخه جوړ شوي انسان. اوس نو غور وكړئ چې د ننيو مسلمانانو عقیده دهغوي څخه توپير لري او كه نه؟

د دويم نړيوال جنگ د اور لمبو ټوله نړۍ په خپلو لمبو كې را و نغاړله. ماته هم د عسكري خدمت په لړ كې په لري شرقي هيوادو لكه (برما او) كې د گرزيدو را گرزيدو فرصت تر لاسه شو. هلته د خلكو مذهب «بدمت ياد بوتانو عبادت» دي. ماته د هغوي كورنو او عبادتخايو ته د ورننوتلو موقع هم تر لاسه شوه ، د گوتم بد ، بت ووينئ ، دهغوي عقیده هم د هندوانو د عقيدې سره يوشانته والې لري ، يواځې په نومونو كې يې توپير ليدل كيږي.

د بتانو عبادت:

دا به سهي نه وي چې ووايو چې بت پالونکې خلک د بتانو عبادت کوي ، هغوي هم تيره د تيرې په خير پيژني ، که چيرې د تيرو عبادت يې هدف وایي نو بيا به يې د غرونو عبادت کاوه . ځکه هلته سترې سترې تيرې شته او تر څنگ به يې د سړکونو په جوړولو کې د تيرو د استعمالولو بې عزتي نه کوله ، خو هغه تيره چې دکوم دروند او بزرگ شخصيت په نامه منسوب کړل شوي وی نو بيا دهغې تيرې احترام کول او دهغې عبادت کول خپل فرض گڼي . هغوي دهغو بزرگانو عبادت کوي دکوم له پاره چې هغه تيره يا لرگې منسوب شوې وي . دهغوي مقصد دغه تيره يالرگې نه وی بلکه دهغه شخصيت ذات وی ، په نړۍ کې هيڅوک هم د بتانو عبادت کونکې نه شته بلکه د بزرگانو عبادت کول يې مقصود وي .

دزمانې بدلونونه:

دجاپان په دوو سترو ښارونو ناگاساکی او هیروشيما باندې د «سترزوي او کوچنی زوي» تر نامه لاندې د دوو اتمي بمونو په راغورزولو سره د جاپان د دې ښارونو څخه کنډرې جوړې شوې وې ، د جاپانيانو د ماتې سره سم د جرمني په عسکري ځواکونو کې هم بې نظمی را پيدا شوه او دهغې وروسته دويمه نړيواله جگړه پای ته ورسیده . دهغې وروسته پاکستان هم منځته راغې ، د الله تعالی فضل و چې هندوان دوستان بيرته هندوستان ته ولاړل او مونږ ته مسلمان دوستان تر لاسه شول . هغه هم ډير عجيب وخت و چې په ټولو کې د اسلام جذبه په پوره قوت سره موجوده وه . ټول د لمانځه ادا کونکي او د روژې نيونکي و . هر سهار او ماښام ډير ډير به د قران تلاوت کیده ، ما په خپلو غورځونو دراپيو څخه دلمرې ځل له پاره د ۱۹۴۷ ز کال د اگست په څوارلسمه په ډيره خوره او خوندوره ژبه د قران تلاوت واورید . او د «نيکو خلکو کيناسته به تا نیک و گرځوي» د وينا په مطابق ماته د لمړي ځل له پاره د قران د لوستلو شوق را پيدا شو . زما د پلار دعاوو و خپل اغيز را څرگند کړې و اوزه عملا مسلمان شوم . مندر ته د تللو په ځای مې جومات ته مخه کړه . ما به په ډيره کراره توگه د قران تلاوت کاوه ، خو زما په زړه کې يوه خبره را پورته شوې وه او هغه دا چې د ژباړې پرته د قران لوستل به په هغه بل ژوند کې گټور وي ، خو په دې ژوند کې ترې هيڅ ډول گټه نه شي اخستل کيدې . نو په دې خاطر ما د قران د عربي لوست تر څنگ دهغې په اردو ژباړه باندې هم پورته دقت کاوه ، ما يو کوچنی چاپ کړل شوې قران مجيد را وپيره چې تاج کمينۍ خپور کړې و ، دهغې د هر آيت لاندې اردو ژباړه هم ليکل شوې وه . د قران دا نسخه اوس هم له ماسره شته . ما به په يوه ورځ کې يو څو آيتونه لوستل خو دهغې اردو ژباړه به مې په خپل ذهن کې ساتله . آيتونه به مې يو ځای کول او بيا به مې ترې نتيجه تر لاسه کوله ، د دې تگلارې په واسطه زما او زما د دوستانو تر منځ څه اختلافات هم را ډاگيزه شول . لکه څنگه چې په قران کې الله تعالی فرمايلي دي:

«دا دبرکته ډک کتاب مونږ په دې خاطر پر تا نازل کړ ، تر څو دا خلک دهغې په آيتونو باندې غور وکړي او د عقل او فکر لرونکې خلک ترې سبق تر لاسه کړي .» (ص: ۲۹/۳۸)

«يا دا خلک په قران کې غور او فکر نه کوي او يا دا چې دهغوي زړونو ته قلفونه ور اچول شوي دي »

(محمد: ۲۴/۴۷)

ما فکر وکړ چې:

کيون زيان کار بنون سود فراموش رهو؟ فکر فردا نه کرو محو غم دوش رهو

(علامه اقبال)

«ولې زيان کاره شم او د سبا گټه هيره کړم. د سبا فکر و نه کړم او يواځې د اوس په غم کې واوسم.»

د علماو سره اختلاف:

د مسلمانانو سره د ناستې پاستې په وخت کې را ته د علماو دخبرو د اوريدو فرصت هم تر لاسه شو ، زه په مندر کې را لوي شوې وم ، او د بت پالونکو تر منځ مې دخپل ژوند يوه برخه تيره کړې وه . په دې خاطر مې د علماو د دې خبرې د منلو څخه انکار وکړ چې ويل يې : د مکې کافر او مشرک د الله تعالي څخه منکروو ، او د تيرو څخه جوړ کړل شوي بتان يې خدايان گڼل او د هغوي بندگي يې کوله . ماد همدې پوښتنې د ځواب له پاره د قران کریم پانې اړولې را اړولې او د ځواب د پيدا کيدو هڅه مې کوله . ما په قران کې ولوستل چې د مکې قريشو هم يواځې يو الله تعالي د ټولو د پيدا کونکي ، د ټولو د مالک ، حاجت روا او مشکل اسانونکې په خير مني ، تاسو به زما په دې خبره لږ څه حيران شوې ياست خو زما دا خبره پخپله قران کریم تصديقوي .

د مکې کفار او د الله په اړه دهغوي آند:

د مکې کفارو د نبي کریم صلی الله عليه وسلم په طريقو باندې د تللو څخه انکار وکړ ، نو الله تعالي حکم وکړ چې دهغوي څخه د الله تعالي په اړه يو څو پوښتنې وکړئ ، نو دهغوي څخه چې د کوم ځواب ورکولو هيله کيده هغه هم قران کریم را نقل کړيده:

«او پرته له شکه ، که چيرې ته د هغوي څخه وپوښتې چې اسمانونه او زمکې چا پيدا کړي دي ، او لمر او سپوږمۍ چا مسخر کړي (په کار يې اچولي دي) ، نو دوي به سمدستي ووايي چې : الله تعالي . نو دې چيرې دي ؟ الله دخپلو بندگانو څخه د هر هغه چا رزق او روزی پراخوي چې اراده يې وکړي او دهر هغه چا له پاره چې اراده وکړي روزي يې تنگوي ، بيشکه چې الله تعالي په هر شي بڼه عالم او پوه دې ، او که ته د هغوي څخه وپوښتې چې د اسمان څخه او به چا نازل کړی دی ، چې په هغې سره يې زمکه دمرگ وروسته بيرته را ژوندي کړې ده . نو دوي به خامخا ووايي چې الله تعالي ، نو ته ورته ووايه (اې محمد ه) چې : ټوله ثنا الله ته ده ، خو دوي ډيرکي نا پوهه دي . (عنکبوت: ۲۹/۲۸)»

غور وکړئ اوزه هم هر وخت په همدې فکر کې يم چې ټول الله تعالي مني ، ځکه په دې اړه پخپله الله تعالي شاهدي ورکوي نو بيا ولې هغوي لار ورکي او بې عقله و گڼله شول؟ په يوه بل ځای کې الله تعالي فرمايي چې:

«اڀ نبي! ورتو ووايه چي: تاسي ته د اسمانه او زمڪې څخه څوك روزي دركوي؟ يا د اوريدو او كتلو د ځواكونو مالڪ څوك دي؟ او د ژونديو څخه مري او دمرو څخه ژوندي څوك را باسي؟ او هغه څوك دي چي د كارونو (په اړه) تدبير كوي؟ نو هغوي به هرو مرو ووايي چي الله تعاليٰ. نو ورتو ووايه چي ايا تاسي اوس هم دهغه څخه نه ويريرئ؟» (يونس: ۱۰/۳۱)

زه په دي خبره ډير زيات حيران وم چي په دي توگه د الله تعاليٰ د منلو زيان څه دي؟ مونږ يي هم همدا ډول منو. خوداسي منونكو ته يي د نه ويريدونكو خطاب كړي دي. دا ولي؟ بيا يي وفرمايل:

«او كه چيري ته دهغوي څخه پوښتنه وكړي چي اسمانونه او زمڪې چا پيدا كړي دي نو دوي به ووايي چي الله. ته ورتو ووايه چي: د ټولو ستاينو او تعريفونو وړ، د الله تعاليٰ ذات دي، خود دوي ډير بري نه پوهيرئ.» (لقمان: ۳۱/۲۵)

ما دغه آيتونه په زړه كې د لټون د جذبې سره يو ځاي را يو ځاي كول، حيران وم چي نقص په څه كې دي چي زمونږ په خپر د الله تعاليٰ منونكو ته نه پوهيدونكي وائي. ما يو ځل بيا د الله تعاليٰ دغه وينا ولوسته چي:

«هغوي ته ووايه چي كه چيري تاسو ته څه پوهه وي نو ووايست چي زمكه او زمڪې په سر دغه ټوله ابادي د چا ده؟ دوي به هرو مرو ووايي چي د الله. ورتو ووايه چي بيا تاسو ولي په هوش كې نه ياست؟ دهغوي څخه وپوښتنه چي د اوه اسمانونو او ستر عرش مالڪ څوك دي؟ دوي به هرو مرو ووايي چي الله. ورتو ووايه چي بيا تاسي ولي نه ويريرئ؟ دوي ته ووايه چي: ووايست، كه چيري تاسي پوهيرئ چي په هر شي باندې د چا واكمني ده. او هغه څوك دي چي پناه وركوي او دهغه په مقابل كې هيڅوك پناه نه شي وركولي؟ نو هرو مرو به ووايي چي دا خو يو ځاي د الله پورې اړوند دي. ورتو ووايه چي بيا ولي تاسو په دوكه او فريب كې ياست؟» (المؤمنون: ۸۹-۲۳/۸۴)

هغه وخت چي ما دا آياتونه ولوستل نو د نورو خبرو څخه پرته مې د مسلمانانو د دي شعر سره هم ډير زيات اختلاف را پيدا شو چي وائي:

خدا کا بکرا چهرالي محمد (ص) محمد (ص) کا پکر چهر کويی نهين سکتا

«د خداي نيونكي به محمد خلاص كړي خو د محمد د نيونكو د خلاصون له پاره هيڅوك نه شته»

اخر ولي او څه ډول؟ ولي يي د سيدنا محمد صلي الله عليه وسلم په مقابل كې خداي دومره محبور را څرگند كړي دي؟ حال دا چي حقيقت دا دي چي د الله تعاليٰ په مقابل كې هيڅوك هيچاته هم پناه نه شي وركولي.

كه تاسي لږ څه توجه وكړئ نو د پورتنې ايات د لوستي څخه دا را څرگنديږي چي د مكې كفارو د زمڪې او اسمانونو پيدا كونكي، د يوه قانون له مخې د لمر او سپوږمۍ څرخونكي، د روزي د وركولو څخه خوا په هغې كې د كمښت او ډيرښت، په هر شي باندې پوره او مكمل علم لرونكي، د اسمانونو څخه باران نازلونكي، دهغې په واسطه د مري زمڪې څخه ژوند را زرغونكي، د اوريدو او ليدو د ځواكونو مالڪ، دمرو شيانو څخه ژوندي او د ژونديو څخه د مرو شيانو پيدا كونكي، د دغې ناپيدا كائيناتو پلان جوړونكي، د زمڪې او په زمكې كې د پرتو شيانو مالڪ، د اوه اسمانونو او د ستر عرش مالڪ، چي دهغه د قدرت په لاسو كې هر څه شته، هر چا ته پناه وركونكي، او هغه ذات چي دهغه په مقابل كې هيڅوك هم هيچاته پناه نه شي وركولي، الله تعاليٰ يي مانه. بلكل همغسې لكه نن يي

چې مونږ او تاسې منو. بلکه زه په قران کې ددې آيت په لوستولو باندې حيران شوم چې د مکې کفار په دعاو کې هم يوه الله ته مراجعه کوي ، لکه څنگه يې چې مونږ او تاسو منو:

«او کله چې هغوي وويل: اي زمونږ پروردگاره ! که چيرې دا قران په ريښتيا هم ستا له اړخه حق وي نو پر مونږ د اسمانه څخه تيرې را ووروه ، او يا پر مونږ باندې بل کوم دردناکه عذاب را نازل کړه» (الانفال: ۳۲/۸)

دا دهغه وخت خبره ده چې د مکې کفارو زمونږ د پيغمبر صلی الله عليه وسلم د تبليغ مخه و نه شوه نيولې. نو دستومان تيا نه په ډک زړه هغه وخت چې ابو جهل دبیت الله څخه طواف کاوه نو دهغې غلاف يې ونيوه او دا دعا يې وکړه. خو تاسو په دې بحث کې مه غورزيرئ ، چې دا څوک و او په کوم وخت کې او يا په کوم حالت کې يې دعا غوښته؟ آيت په څرگنده توگه وايي چې دا د قران يو منکرو ، لکه په يوه بل ځای کې چې فرمايي:

«او وايي چې: اي زمونږ پروردگاره ! زمونږ برخه د حساب دورځې څخه مخته مونږ ته راکړه» (ص: ۳۸/۱۲)

ما چې هر وخت دغه آيتونه لوستل زما په حيرانتيا کې ډيرښت راته ، ما ته ډيره د تعجب او حيرانتيا خبره دا وه چې يو قوم چې زمونږ په څير دهر شي مالک او خالق يواځې او يواځې الله تعالی گڼي او دهرې ستونزې په وخت کې ، زمونږ په څير ، دهغه لورې ته د خپلې دعا لاسونه پورته کوي نو بيا مونږ ددا ډول مسلمانۍ دعوه وکړو او هغوي دې کافر وگڼل شي. دې قوم ته بيا بيا وويل شول چې «تاسې چيرې گرځئ؟»... «دهغوي ډيرکي بې عقلمه دي»... «ايا تاسې نه ويريرئ؟»... «ددوي ډير بې علمه دي»... «ايا پند او نصيحت نه شئ تر لاسه کولې؟»... «تاسې په کومه دوکه کې پريوتې ياست؟»... او داسې نور. قران کريم دا غوټه هم هواره کړې ده.

ولې کافر؟:

زه د نبې اکرم صلی الله عليه وسلم او د مکې د کفارو تر منځ د دنمنيو او مخالفونو د پيدا کولو پسې نا کراره وم. دغه پاک کتاب چې:

«د خلکو له پاره هدايت او لارښوونه ده او په داسې څرگندو لارښوونو او تعليماتو باندې مشتمل دي چې نيغه لاره ورنښوونکې او د حق او باطل تر منځ توپير را څرگندونکې دي» (البقره: ۱۸۵/۲)

په دې کتاب کې ما يو آيت ولوست ، او همغې راته دا ستونزه حل کړه:

«هغوي د الله نه پرته دهغو خلکو بندگي او عبادت کوي چې نه ورته زيان رسولي شي او نه گټه. خو دوي وايي چې دا شيان د الله په وړاندې زمونږ په اړه سپارښتنه کوي. اي نبي ! دوي ته ووايه چې: ايا تاسې الله ته د زمکې او اسمان دهغوي شيانو په اړه خبر ورکوئ چې هغه ته يې علم نه شته؟ الله دهغه څه نه پاک ، ستر او د لويې خاوند دي ، چې دوي يې ورسره شريک گرځوي» (يونس: ۱۰/۱۸)

لږ څه غور وکړئ ! په دې آيت کې يې دهغو خلکو قصور را ډاگيزه کړې دي او هغه دا چې دوي د الله په وړاندې د کوم مړ شوې بزرگ روح ته او از کوي ، چې هغه دې ددوي سپارښتنه وکړي ، همغه يې د الله سره شريک گرځولې دي ، قران همدا خبره داسې را څرگندوي:

«هغو خلکو چې د الله پرته يې بل څوک خپل ولي نيولې دي (دهغوې په اړه دوي وايي چې) مونږ په دې خاطر دهغوې بندگي کوو چې دوي به مونږ الله ته ورنژدې کړي» (الزمر: ۳۹/۳)

د خبرو لنډيز:

د قران کریم دلو ستلو څخه دا ډاگيزه کيږي چې د مکې کفار هم د هندوانو په څير د الله نه منکر نه و ، بلکه دهغه څخه يې دعاوې غوښتلې خو تر څنگ يې د خپلو بزرگانو عبادت هم کاوه يعنې دهغوې نذر ونياز او دهغوې په نامه يې خيراتونه هم ورکول. دهغوې په نومونو باندې يې ، دهغوې د روحونو د خوشحالولو له پاره ، وظيفې هم کولې ، په دې خاطر چې دوي به زمونږ په اړه سپارښتنه کوي او مونږ به الله ته ورنژدې کوي ، او که نه چيري الله او چيري دا خاورين انسان. بس همدغه تويير و او په همدې باندې جنگ او اختلاف. دلږ څه غور او دقت وروسته زما روح په لړزه راغې ، ځکه چې زمونږ مسلمانان هم همداسې کوي نو که چيري ته هم همداسې کوي نو همدا گړئ توبه وکړه ، راځئ چې اوس د سپارښتنې په حقيقت باندې وگڼو.

د سپارښتنې حقيقت

د سپارښتنې په تکيه ولاړ د قدرت دغه شاهکار انسان هغه څه کوي چې (الامان والحفيظ). په وژلو او لوټولو کې مصروف وي او بيا د سپارښتنې په بنسټ په ډاگيزه توگه خوندي هم پاته کيږي. ددې علت دا دي چې په انسانانو کې کمزورتياوې شته ، يو انسان د بل انسان له پاره اړتيا احساسوي نو په دې خاطر سپارښتنه که غلطه وي يا سهي ، په هر صورت منل کيږي ، خو د الله په ستر ذات چې د مطلق قدرت خاوند دي دا مثال نه عملي کيږي ، ځکه چې پر هغې د چا فشار نه شته ، الله تعالی د انسانانو څخه يوه پوښته کړې:

«ايا ستاسې غلام له تاسې سره په هغه رزق کې برابر شريکيدې شي چې مونږ تاسو ته درکړې دي؟ ايا تاسې د هغه څخه همداسې ويريږئ لکه څنگه چې په خپلو منځو کې يو د بل څخه ويريږئ؟ په دې توگه مونږ د عقل او پوهې خاوندانو ته خپل آيتونه په څرگنده توگه بيانوو.» (الزمر: ۲۸/۳۰)

لږ څه غور وکړئ! چې تاسې د الله تعالی له اړخه په درکړل شوو اختياراتو کې چې ستاسې خپل هم نه دي د هيجا مداخله نه شئ زغملې نو بيا د الله تعالی له پاره ولې داسې انگيرئ؟ الله تعالی خو د چا د سپارښتنې په منلو باندې مجبور نه دي. بلکه دهغه د اجازې پرته هلته څوک د چا په اړه سپارښتنه هم نه شي کولې. «هلته نبي او ولي ټول مجبور دي»

د الله د اجازې پرته سپارښتنه:

«ټول هغه څه چې په اسمانونو او ټول هغه څه چې په زمکه کې دي ، ټول دهغه دي ، څوک به وي چې دهغه تر مخه دهغه د اجازې پرته سپارښتنه وکړي؟ هغه په ټولو هغو چې دهغه تر مخه دي او يا دهغه تر شا دي ، ښه خبر دي.» (البقره: ۲۵۵/۲)

حقيقت دا دي چې سپارښتنه خو دهغه چا په وړاندې کيږي چې په خپله کمزوري وي او ددې نه ويره لري چې که سپارښتنه مې و نه منله نو دا سپارښت کونکي به غمژن شي او ماته به زيان را ورسوي. او يا کله چې زما ورته اړتيا پيدا شي نو بيا به زما کار نه کوي .

بله لاره يي داده چي: دهغه چا تر مخه چي سپارښتنه کيږي دهغه معلومات ډير محدود وي ، هغه ته ددي ويلو اړتيا وي چي ورته وښوول شي چي هغه څه چي ستا په علم کي نه شته هغه ماته معلوم دي ، که چيري ته زما په خبره باندې باور ونه کړي نو ته به تيري کونکي وگرځي. او دا به ډيره بي انصافي وي ، په دي اساس هغه ته په دغه سپارښت کونکي باندې باور کول اړين وي ، هغه فکر کوي چي کيدې شي دغه سپارښت کونکي سهي خبره کوي ، خو الله تعالي ته داسي کمزورتيا نه شي منسوبيداي ، نو بيا د سپارښتنې حقيقت به څه وي ؟ لږ څه فکر وکړي. الله تعالي فرمايي چي:

«ايا هغوي د الله پرته نور سپارښت کونکي نيولي؟ ورته ووايه چي: که څه هم هغوي دهيڅ شي واک و نه لري او نه پوهه او درک لري. ورته ووايه چي: سپارښتنه او شفاعت په پوره توگه د الله په واک او اختيار کي دي.» (الزمر: ۳۹-۴۴)

عام اعلان:

«اي نبي! ورته ووايه چي: همغوي ته ورغږ کړي چي تاسي (په خپل خيال کي) د الله پرته نيولي وو ، هغوي ته په اسمانونو اوزمکو کي د يوې ذرې په اندازه واک او اختيار هم نه شته. او نه هغوي ته په دي دواړو کي کومه برخه ورکړل شوې ده. او نه دهغوي څخه کوم يو د الله سره بسپنه کونکي گرزيدې شي. هغه ته به دهغه شخص سپارښتنه گټه ورسوي چي الله يي اجازه ورکړي.» (سبا: ۲۳-۲۴/۲۲)

«دهغه د اجازې پرته هيڅ ډول سپارښتنه نه شته ، همدا الله ستاسي پروردگار دي ، په دي خاطر تاسي دهغه عبادت وکړي ، ايا تاسي پند نه اخلئ؟» (يونس: ۱۰/۳)

اجازه څه ته وايي؟

په دي خبره پوهيدل په کار دي چي اجازه څه ته وايي؟ په داسي حال کي چي ما بيا بيا ولوستل چي پر الله تعالي باندې د هيچا او هيڅ لوري فشار نه شته او نه څوک دهغه په امورو کي د مداخلې مجاز گڼل کيږي او نه کومه سپارښتنه دهغه د اجازې پرته گټوره ثابتيداي شي نو زما په فکر کي يوه پوښتنه را پيدا شوه چي دا اجازه به څه ته وايي؟ او دا به څه ډول ترلاسه کيدې شي؟ او الله تعالي ته د ورسيدو له پاره به دکومولارو څخه گټه اخستل کيږي؟

ماته ددي ټولو پوښتنو ځواب پخپله قران کريم را کړ. او هغه ځوابونه به زه ستاسي تر مخ کيږدم ، خو د هغې څخه دمخه تاسي دهغو پخلکو په اړه لږ څه ولولئ چي هغوي د اجازې پرته سپارښتنه کړي وه ، نو دهغوي دي سپارښتنې هيڅ ډول گټه ورته و نه شوه رسولي.

د نوح عليه السلام قصه:

نوح عليه السلام د الله تعالیٰ نبي و. دهغه په قوم کې هم د شرک همغه ناروغتيا خپره شوې وه چې دمکې خلک پرې ککړ وو. په دې خاطر يې دهغوي اصلاح د نوح عليه السلام په غاړه کې ور واچوله. لکه چې الله تعالیٰ فرمايي:

«بې له شکه مونږ نوح دهغه د قوم په لور ور وليږه، ترڅو خپل قوم د درناکه عذاب دراتلو تر مخه وويروي.» (نوح: ۷۸/۱)

همدا راز د همدوي په اړه يو ځل بيا فرمايي چې:

«نو هغه دهغوي تر منځ پنځوس کم زر کاله (۹۵۰) کاله و او سيد» (العنکبوت: ۲۹/۱۴)

که چيرې د دې نېه سوه پنځوس کالو څخه د هغه د ژوند لمړنی څلويښت کاله وويستل شي نو بيا هم نوح عليه السلام د خپل قوم تر منځ نېه سوه اولس کاله تبليغ کړې دې او خپله ورسپارل شوې دنده يې تر سره کړې ده. (خود څلويښت کالو د مودې ويستل به ترې سهې نه وي) اما دهغه د قوم سردارانو ډول او نغاړې وهلې او ويل به يې چې:

«تاسې خپل معبودان مه پرېږدئ، تاسې خپل وود، سواع، يغوټ، يعوق او نصر مه پرېږدئ» (نوح: ۷۷/۲۳)

دغه پنځه نومونه د نوح عليه السلام د قوم نیک او صالح وگړي وو. چې د مړينې وروسته خلکو هغوي الله ته د ورسيدو وسيله وگرځوله. نوح عليه السلام تر ډيرې اوږدې مودې پورې د خپل قوم له اړخه ستونزې وگاللې، نوره يې دا په وس کې نه وه چې خپل قوم نيغې لارې ته را واړوي، او يا يې څه ورکم کړي. دهغوي ټولې سختي يې و زغملې، نورې چې د زغم نه خبره ووتله نو د الله تعالیٰ په وړاندې يې فریاد وکړ چې

«اي زما ربه! بې شکه چې زه ډير بې وسه يم، اوس ته انتقام واخلي (زما نصرت وکړې)» (القمر: ۵۴/۱۰)

بيا يې د خپل ټول ژوند پيښې بيان کړې او د الله په دربار کې يې عريضه وړاندې کړه او په اخر کې يې وويل چې:

«اي زما پروردگاره! په زمکه باندې او سيدونکې هيڅ کافر مه پرېږده. بې له شکه، که ته هغوي پرېږدې نو هغوي به ستا بندگان بې لارې کوي او (په راتلونکې کې به) يواځې فاجر کافر اولاد زيږوي،

اي زما پالونکيه ربه! ما، زما مور او پلار، او هغوي چې زما کورته د مومن په څير را ننوځي، هغوي ټول او ټولو مؤمنينو نارينه او ونځو ته بنسټه وکړې او ظالمانو ته دهغوي په بربادې او هلاکت کې ډيرښت راوړې» (نوح: ۷۷/۲۵-۲۶)

په دې اساس حکم وشو چې:

«ته زمونږ تر سترگو لاندې او زمونږ د وحې په مطابق يوه کشتۍ جوړه کړه، د ظالمانو په اړه له ماسره خبرې مه کوه، بې شکه چې هغوي به غرقېږي.» (هود: ۱۱/۳۷)

بيا دهغه قوم ته هغه ورځ را ورسیده:

«نو مونږ د اسمان دروازې د سخت باران وريدو له پاره پرانستې ، او مونږ د زمکې څخه چينې را وويستې ، نو اوبه تريوه امر پورې ، چې دمخه ورته ټاکل شوې و ، سره يو ځای شوې» (القمر: ۱۲-۱۱/۵۴)

«ان تردې چې کله چې زمونږ حکم راغې ، او (داوبو) تنور را وخوتيده ، نو مونږ حکم وکړ چې : په دې کشتۍ کې دهر ډول څخه دوه دوه جوړې دخپلې کورنۍ سره يو ځای سپاره کړه ، پرته له هغه چا څخه چې دمخه يې په اړه پريکړه شوې ده . اود ايمان خاوندان هم په کې له ځانه سره سپاره کړه اودهغوې سره ډيرو لږو خلکو ايمان راوړې و.» (هود: ۱۱/۴۰)

لږ څه توجه وکړئ !نو تاسو به په خبره وپوهيږئ چې : د (اهل) يا دخپلې کورنۍ د سپرولو د حکم په وخت کې ورته وويل شول چې دهغوې څخه به هغه څوک له ځانه سره نه سپروې چې عذاب ورته مقدر شوې دې . بيا يې ورته وفرمايل چې دظالمانو په اړه به زما سره خبره نه کوې . تاسې به حيران پاته شئ چې په هغو بدنصيبو کې د نوح عليه السلام خپل زوی هم موجود و . کله يې چې خپل زوی په خطر کې وکوت نو پلرنې شفقت يې دومره په جوش کې راغې چې د الله تعالی له اړخه پرې لگيدلې بنديز يې هم له ياده ووت . لکه چې فرمايې :

«او نوح خپل زوی ته ، چې د ټولو څخه جدا ځانته ولاړ و ، ورغږ کړ . اي زما زويه ! له مونږ سره سپور شه او دکافرانو د ډلې څخه مه کيږه . هغه ورته وويل چې زه ددې غره په لور پناه وړم ، هغه به ما د اوبو څخه خوندي کړي . ورته يې وويل چې : نن د الله د حکم څخه هيڅوک خوندي نه پاته کيږي ، پرته له هغوې څخه چې پر هغوې پخپله الله تعالی رحم کړې وي ، او بيا دهغوې ترمنځ يو موج حائل شو او هغه هم دهمغو غرق کړل شوو خلکو له ډلې څخه وگرزید . اوبيا مو حکم وکړ چې اي زمکې خپلې اوبه را کاره ، او اي اسمانه ! اوبه دې بندې کړه ، نو اوبه وچې شوې او کار پای ته ورسيد ، او کشتۍ د جودې دغره د پاسه و دريده اوويل شول چې په ظالمانو دې لعنت وي» (هود: ۴۴-۴۲/۱۱)

خو پلرنۍ مينه او شفقت همغسې په خپل ځای پاته و ، او نوح عليه السلام د الله تعالی په مخکې داسې فریاد کونکې و:

«اي زما ربه ! بې شکه چې زما زوی هم زما داهل څخه دې او ستا وعده هم حق ده او ته د حاکمانو حاکم يې . په ځواب کې ورته وويل شول چې اي نوحه ! هغه ستا داهل څخه نه و . ځکه چې هغه د ناوړه عمل خاوند دې . نو دهغه څه په اړه چې تاته علم نه وي له ما څخه مه پوښته . زه تاته نصيحت کوم چې ته دناپوهانو څخه نه شې . عرض يې وکړ چې اي زما پروردگار ! زه دهغې خبرې د غوښتو څخه چې په اړه يې ماته علم نه وي له تا څخه پناه غواړم ، که چيرې ته ماته بښنه و نه کړې او پرما خپل رحمت و نه کړې نو زه به د زيان کارانو له ډلې څخه وگرزېږم.» (هود: ۴۷-۴۵/۱۱)

اوس مو وليدل چې دالهی په نظام کې هر څوک بې وسې دي ، نه يې کفارو ته سزا ورکول په وس کې و او نه يې دخپل زوی دخلاصون وس رسیده . دا پرته له اجازې سپارښتنه وه او دا يې پایلې وې . په دې ځای کې زما عقیده تار تار وگرزیده ، چې د يارانو خبره ياران مني ، خو د الله په اړه دا خبره بلکل غلطه ده . بلکه د الله تعالی په اړه د (يار) د لفظ استعمالول هم بې ځايه او غلط کار دې . هيڅوک هغه نه شي مجبورولې . دلته مونږ يې چې دهر مفت خوړونکې ملنگ پورې خپلې هيلې گنډه کوو . په دې اړه هم څه فکر کول په کار دې چې د نهه نيم سوه کالو راهيسې تبليغ کونکې نبي عليه السلام دخپلو د زړه د غوښو د خلاصون په خاطر په الله تعالی باندې خپله خبره و نه شوه منلې ، نو دهغو خلکو څخه به څه هيله وکړل شې چې پخپله هم صفر دي اود نورو له پاره هم صفر دي ، لږ څه د انصافه کار

واخلئ او كه چيرې خبره مې غلطه وكړه نو ما پرې خبر كړئ، خو بې ځايه تينگار به نه كوي، ددې ډله پالنې او ناپوهۍ د خول څخه ځانونه را بيرون كړئ په قران كې غور او تدبر وكړئ او د تعصب څخه خپل رب ته پناه يوسئ.

يوه بله غلطه انگيرنه هم را پيدا كېږي او هغه دا چې: نورو انبياؤ ته خو اختيارات نه شته خو زمونږ نبي صلى الله عليه وسلم د ټولو انبياؤ امام دې، هغه د ټولو اختياراتو خاوند گرځول شوي دي. نو په دې خاطر دهغه روح ته په غږ كولو سره دارتيا وړاندې كول روا دي. په دې لړ كې د قران كريم په دې آيت لږ څه غور وكړئ، الله تعالي د خپل پيغمبر په خوله وايي ترڅو دامت په ذهنونو او فکرونو كې اصلاح راشي.

«ورته ووايه چې: زه د الله د مشيت او ارادې پرته دخپل ځان له پاره هم د گټې او تاوان واک نه لرم.» (الاعراف:

۱۷/۱۸۸)

د يونس په سورت كې هم همدا ډول حكم په ۴۹م آيت كې راغلي دي.

بيا د دواړو جهانونو د سردار ژوند ته يو ځغلنده نظر وكړئ! نو ددې آيتونو رېښتونوالي به درته را څرگند شي. دنمونې په توگه: انس رضی الله عنه وايي چې زه در رسول الله صلى الله عليه وسلم سره يو ځای د ابو سيف كورته ولاړم، هغه د رسول الله صلى الله عليه وسلم د زوي ابراهيم «رض» د دايي (رضايي مور) ميره و. رسول الله صلى الله عليه وسلم ابراهيم په خپله غيږ كې را واخست، هغه يې ښكل كړ او بوي يې كړ يعنې خپله پوزه او خوله يې دهغه په خوله باندې داسې كينډول لکه څوك چې يوشې بوي كوي. ددې نه څو ورځې وروسته يو ځل بيا د ابو سيف كورته ورغلو. په دې وخت كې ابراهيم «رض» د نزع په حال كې و، دهغه په كتلو سره د رسول الله صلى الله عليه وسلم د مباركو سترگو څخه اوښكې را روانې شوې، عبدالرحمن بن عوف رضی الله عنه ورته وويل چې: اې دالله رسوله: ته هم ژاړې؟ رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل چې: اې د عوف زويه! دا د رحمت او ښكې دي. ددې خبرې وروسته د رسول الله صلى الله عليه وسلم د سترگو څخه يو ځل بيا اوښكې را روانې شوې او بيا يې وفرمايل چې:

«سترگې او ښكې تويوي، زړه غمژن دي، خومونږ به په خپله ژبه همغه خبره كوو چې زمونږ پروردگار پرې راضي گيږي، اې ابراهيمه! بې شكه چې مونږ ستا په بيلتون باندې غمگينه يو.»

(صحيح البخاري، باب قول النبي صلى الله عليه وسلم، انا بك لمحزونون، ۱۳۰۳م حديث)

دا دې الله او دا دې د الله بنده. چې دهغه د مشيت او ارادې په وړاندې بلكل بې وسه دي. زه تر يوه وخته پورې په همدې فكر كې ډوب وم چې يو اوچت ځای ته د ورختلو له پاره زينې ته اړتيا وي، نو د كوم يو ستر شخصيت ته د ور رسيدو له پاره بايد يو مناسب چينل **proper Channel** موجود وي. اخر الله ته د ورسيدو له پاره به همدا بزرگان يو مناسب چينل **proper Channel** وي، دهغه د اجازې د ترلاسه كولو له پاره به هم يوې وسيلې ته اړتيا ليدل كېږي. هغه وسيله به زه هرو مرو تاسو ته در وښاييم. خودهغې تر مخه د نبي صلى الله عليه وسلم د ژوند يو څو پيښې په لنډه توگه درته بيانوم.

• د احد په جنگ كې زيات شمير مسلمانان په شهادت ورسيدل، په دې ډله كې د رسول الله صلى الله عليه وسلم خور كاكاسيدنا حمزه رضی الله عنه هم شهيد شو. رسول الله صلى الله عليه وسلم دا غم تر اخره پورې له ياده و نه وويوست. دهغه قاتل وحشي رضی الله عنه مسلمان شو خور رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل چې:

هيڄڪله هم زما په وړاندې مه راءه ، ځكه ستا په كتلو سره ماته خپل كاكا تر سترگو كيږي . په دې جنگ كې د رسول الله صلى الله عليه وسلم غاښ مبارك هم شهيد شو او ډيرې ضربې يې هم وخورلې . دا ټول د الله مشيت او اراده وه او كه نه څوك به داسې مصيبتونو د زغم شوق ولري ؟

• رسول الله صلى الله عليه وسلم طائف ته د تبليغ له پاره ولاړ ، زيد بن حارثه رضی الله عنه ورسره ملگري و . د طائف سردارانو د رسول الله صلى الله عليه وسلم پلنه و نه منله . بلکه د هغه پر خلاف يې د هغه ځای بد سلوکه ځوانان را وپارول ، هغوي د رسول الله صلى الله عليه وسلم پر خلاف بده ژبه کاروله او د هغه مبارک ذات يې په کانو او تيږو ويشته ، ان تردې چې د هغه مبارک وجود زخمې شو او دومره وينې ترې و بهيدي چې پښې مبارکې يې د وينو څخه ډکې شوې ، د رسول الله صلى الله عليه وسلم زړه وويږيد خو هغه بد معاشو هغه کيناستو ته هم پری نښود او د تيږو د ويشتلو په بدرگه يې د هغه ځايه تللو ته مجبور کړ . دا و د الله تعالی مشيت او دا و د هماغه د بنده مجبوري چې د هغه د مشيت تر مخه يې درلوده . ددې نه علاوه نورې ډيرې پيښې ددې ايتونو ريښتونو لپې ثابتوي ، خو د لنډيز په خاطر يې نشم بيانولي .

ديوي غلطې انگيرنې سهې كول:

زما يو دوست زما ذهن په يوه عجيب فکر كې ډوب كړ . تاسې بايد دهغې څخه ځانونه خوندي وساتي . هغه دا چې هغه خو نبي و ، د هغه معامله د الله سره ده . د هغه له پاره چې الله څه وغواړي و كړي كوي يې . ځكه د هغه سپارښتنه به همغه څوك كوي چې د هغه څخه پورته وي ، زموږ له پاره خو به همغه سپارښتنه كوي ، هغه زموږ له پاره وسيله ده ، په دې اړه زما دغه غلطه انگيرنه قران كريم داسې سهې كړه:

«اي نبي ! دوي ته ووايه چې : زه تاسې ته دهېڅ ډول گټې اويا زيان ددرسيده وواک نه لرم .»

(الجن: ۲۱/۷۲)

ددې تصديق ماته په دې ډول ترلاسه شو چې د منافقينو رئيس عبدالله بن ابې ومړ ، هغه په څرگنده توگه په خپل ژوند كې د رسول الله صلى الله عليه وسلم د خوشحالولو هڅه كوله ، رسول الله صلى الله عليه وسلم د مرگ په وخت كې ورته خپل مبارک كميس هم ورواغوست ، د هغه د جنازې لمونځ يې هم ادا كړ او هغه ته يې د بښنې له پاره دعا هم وكړه . خو څرنگه چې د الله تعالی اجازه نه وه نو په دې خاطر ددواړو جهانونو سردار ته د الله تعالی له اړخه دا ځواب وويل شو:

«كه چيرې ته د هغه له پاره بښنه وغواړې او كه ويې نه غواړې (برابره ده) ، بلکه كه ته د هغه له پاره اويا ځلي هم بښنه وغواړې بيا به هم الله هغه ته بښنه و نه كړي» (التوبه: ۸۰/۹)

«د نبي او دايمان د خاوندانو سره هيڅكله هم نه بښايي چې د مشرکينو له پاره د بښنې دعا وكړي ، كه څه هم هغوي ددوي نژدې خپلوان وي ، په داسې حال كې چې دا ډاگيزه وي چې هغوي د دوزخ د اور خاوندان دي . (التوبه: ۱۱۳/۹)

بيايي وفرمايل چې:

«که چيري د هغوي خخه کوم يو و مري ، نو د هغوي د جنازي لمونځ مه کوي ، بلکه دهغې په قبر باندې هم مه دريري»
(التوبه: ۹/۸۴)

بل اړخ:

دا خود اجازې پرته دخير اراده وه چې پوره نه شوه. اوس يې دا بل اړخ ووينئ. نبي صلی الله عليه وسلم د يوه قوم د غوښتنې په اساس د هغوي د ښوونې او روزنې له پاره د هغوي سره اويا کسه قاريان و استول. دا دهغه قوم له اړخه يو جال و ، هغوي دا قاريان ټول شهيدان کړل ، رسول الله صلی الله عليه وسلم ته ددې ظلم او تيري خبر را ورسيد نو هغه صلی الله عليه وسلم ډير غمگين شو او يوه مياشت يې په پرلپسې توگه د سهار په لمانځه کې د قنوت نازل د لوست په وخت کې ددې ظالمانو له پاره بد دعاوې کولې ، او دخپلو بنديانو د راپرېښولو له پاره يې لاسونه د الله دربار ته غځول. دهغه صلی الله عليه وسلم الفاظ دا و چې:

«اي الله ! وليد بن وليد ، سلمه بن هشام او عياش بن ابوربيعه ته خلاصون په برخه کړي ، اي الله ! ته په دغه مضر قوم باندې خپل سخت عذاب نازل کړي او دا عذاب پرې د قحط په شکل کې را نازل کړي داسې قحط چې د يوسف عليه السلام د وخت د قحط په څير وي (يعنې او ه کاله په پرلپسې توگه ،)

تاسو غور وکړئ چې نبي صلی الله عليه وسلم څومره غمښ او قهر يدي و چې دا بد دعاوې يې په لور او از سره کولې:
«اي زما ربه ! ته په فلان او فلان باندې لعنت وکړه» (صحيح البخاري ، الفسير ، باب ليس لك من الامر شيء ،
۴۵۲۰م حديث)

يعنې رسول الله صلی الله عليه وسلم دهغو عربو قبيلو نوم اخسته چې په قتل کې شريک و ، دا بد دعاوې تر هغې پورې جاري وې تر څو چې دا حکم راغې:

«اي نبي ! په دې معامله کې تاته هيڅ ډول اختيار نه شته ، که چيري الله وغواړي نو هغه خلک ښلې هم شي او عذاب ورکولې هم شي ، بې شکه چې هغوي ظالمان دي ، په زمکه او اسمان کې هر څه د الله له پاره دي ، هر چاته چې هغه وغواړي ښنه کولې شي او چاته چې وغواړي عذاب ورکوي او الله ډير زيات ښونکې او مهربانه دي.» (ال عمران : ۱۲۹-۱۲۸/۳)

ددې آيت خخه:

خدا کا بکرا چهرالې محمد (ص) محمد (ص) کا پکر چهر کوي نهين سکتا

ددې شعر حقيقت هم په پوره توگه را څرگند يري ، ځکه چې نبي صلی الله عليه وسلم غوښتل چې ځان ترې خلاص کړي خو خلاص يې نه شو کړي او غوښتل يې چې هغوي ونيسي خو ويې نه شونيولي ، دا الله مقام هغه دي او دبنده مقام دا دي.

ددې خبرې د کولو تر مخه چې د الله له اړخه اجازه څه ته وايي ، او دا اجازه څه ډول شونې ده ، زه دا اړينه گڼم چې تاسې د يوه بل سر درد څخه بيرون و کارم. او هغه دا چې د قبر خاوند ، د بت خاوند يا د ځاي او کور خاوند چې ددې مادي ژوند د قيودو څخه ازاد شي او د الله تعاليٰ ميلمه وگرځي نو هغه زمونږ د دعاگانو ، چغو او مناجاتو څخه بې نيازه او بې خبره گرځي. البته هغوي زمونږ د اخلاص نه د ډکو دعاگانو له پاره اړتيا لري ، په دې خاطر مونږ د جنازې په لمانځه کې د هغوي له پاره دعاگانې کوو.

د مړينې نه وروسته سپارښتنه:

ډير شمير عالمان د قران کریم دوه ايتونه ددې ثبوت له پاره وړاندې کوي چې شهيد ژوندې دې ، په دې خاطر د هغوي څخه کومک غوښتل او د هغوي په واسطه سپارښتنه کول روا دي. زه د لنډيز په خاطر په دې ايتونو باندې بحث کول نه غواړم مگر دومره هرو مرو ويل غواړم چې د الله د اجازې پرته د ژوند يو د سپارښتنې پايلې څه شوي؟ تاسو هغه ټولې وکتلې ، اوس دغه څو پيښې په لاندې توگه وړاندې کوم تر څو غلطې انگيرنې له منځه ولاړې شي او د مرگ نه وروسته د ژوندانه انځور ستاسو په ذهنونو کې را وڅرخي.

د کهف د اصحابو قصه:

دا د هغو ژونديو اولياو قصه ده چې په خپل ژوند کې د زمکې په سطحه باندې درې سوه نهه کاله ویده شوي وو. هغوي به د ستوماننې په وخت کې خپل اړخونه بدلول ، خو کله چې الله تعاليٰ هغوي د خوبه را وپېښ کړل نو د زمانې او وخت د بدلون د حالاتو څخه بې خبره وو. دا قصه د قران په ژبه ولولئ او ويی واورئ ، لکه چې الله تعاليٰ فرمايي:

«ايا تاسې گمان کوئ چې د غار ملگري (اصحاب غار) او دکتبو خاوندان (هغه ځوانان چې د خپل ايمان د خوندي ساتلو په خاطر يې په دغه غار کې پناه اخستې وه او بيا يې په غار باندې د یادگار ليکنه وشوه) ، زمونږ د نښو څخه يو عجيبه نښه وه؟ (الکھف: ۹/۱۸)

او بيا فرمايي چې:

«مونږ د هغوي حال په سهې او څرگنده توگه تاته بيانوو ، بې شکه چې هغوي يو څو ځوانان وو ، چې پر خپل رب يې ايمان راوستې و ، او مونږ هغوي ته په لارښوونه او هدايت کې نور هم ډيرښت راوست. هغه وخت چې هغوي (د جابر حکمران په دربار کې) و دريدل نو مونږ د هغوي زړونه کلک کړل ، کله چې هغوي و دريدل نو ويی ويل چې: زمونږ پروردگار خو هغه دې چې د اسمانونو او زمکو پروردگار دې. مونږ د هغه نه علاوه بل کوم معبود نه را بولو ، (که چيرې مونږ دا سې وکړل) نو دا به د عقل نه لرې خبره وي. دا خو زمونږ دا قوم دې چې د هغه پرته يې نور معبودان نيولي دي. ولې بيا د خپل دغې کار له پاره څرگند دليل نه را وړاندې کوي؟ د هغه چا څخه به بل ستر ظالم څوک وي چې په الله پورې درواغ و تړي؟» (الکھف: ۱۵-۱۸/۱۳)

دا خبرې دغه د الله دوستان د هغه جابر حکمران په دربار کې ، چې وقيانوس نومیده ، ولاړ دی او کوي يې. هغوي يې ددې حکمران دربار ته د توحيد ويلو په جرم را وړي و. الله تعاليٰ د هغوي حوصلې ورکلکې کړې او د هغوي په زړونو کې يې دا خبره ورواچوله چې:

«کله چې تاسې د دې خلکو او د الله پرته دهغوي د نورو معبودانو څخه جدا شوي نو په غار کې پناه واخلي ترڅو ستاسې پروردگار ستاسې له پاره دخپل رحمت لمنه پراخه کړي او ستاسې له پاره دهغې څخه د آرام وسايل را پيدا کړي.» (الکھف: ۱۸/۱۲)

ويل کيږي چې بادشاه د کوم مصلحت له مخې او د خپلو مصروفیاتو په اساس دغه کار تر يوه وخته پورې شاته وغورځواوه ، دغه د الله دوستان د دې ځای څخه د وتلو سمدستي وروسته هغه غار ته پناه راوړه چې الله تعالي دهغوي په زړونو کې القا کړې و . دهغوي سره دهغوي يو وفاداره سپې هم روان و ، کله چې دوي غار ته ورننوتل نو د ډاډ ساه يې واخسته او بيا يې دا دعا ولوستله:

«اې زموږ پروردگار ! پر مونږ دخپله اړخه رحمت را نازل کړه او مونږ ته زموږ په امورو کې سهي لار بنسونه وکړه» (الکھف: ۱۸/۱۰)

دوي د ويرې او ستوماتتيا په اساس هملته پريوتل او ويده شول ، الله تعالي دهغوي کيفيت دا ډول بيانوي:

«په دغه غار کې مونږ ترڅو کالو پورې دهغوي په غوږونو باندې پرده را غوړولې وه.» (الکھف: ۱۸/۱۱)

«او لمر به د را ختولو په وخت کې ووينې چې د غار بڼې لورې ته ميلان کوي او کله چې لوږي نو پريږدي دوي کين لورې ته او دوي د دې غار په ارت ميدن کې دی ، دغه (يادونه) د الله د قدرت د نښو څخه ده ، الله چې هر چا ته سمه صافه لاره ورو بنسوله نو همغه د سمې صافې لارې موندونکې دې او هر هغه څوک يې چې بې لارې (گمراه) کړ نو د هغه له پاره به هيڅ ولي او دوست لاره بنسونکې و نه مومي.»

او ته به گمان کوي په دوي وينې دي حال دا چې دوي ويده دي ، او مونږ دوي په بڼې او کين اړخ اړو را اړوو ، او ددوي سپې (د غار په خوله کې) ددواړو څنگلو په غځولو سره د زمکې په مخ پروت دي ، نو که چيرې ورپورته شي ته دوي ته او دوي ووينې نو هرومرو به ته د دوي څخه په تښتېسته را وتښتې ، او هرومرو به د هغوي ويره پرتا را خپره شي.» (الکھف: ۱۸-۱۷/۱۸)

هغوي همدا سې په پوره ډاډ سره ويده و ، ان تردې چې:

« هغوي په دې غار کې د درې سوه اوننه کالو څخه ډيره موده پراته و.» (الکھف: ۱۸/۲۵)

او بيا يې وفرمايل چې:

«او په دې توگه مونږ هغوي را بيداره کړل ترڅو پخپلو منځو کې يو دبل څخه وپوښتي. دهغوي څخه يوه وپوښتل چې: څومره موده وشوه چې ويده شوي يې؟ يوه ورځ او يا د يوې ورځې لږ څه برخه ، بيا يې وويل چې ستاسې پروردگار ښه پوهيږي چې تاسې څومره موده ويده شوي ياست. راځئ د خپلو ملگرو څخه يوه ته دا پيسې ورکړئ او ښار ته يې وليږئ چې کوم خوراک پاکيزه وي نو دهغې څخه دې يې تاسو ته راوړي ، خو هغه ته په کار ده چې نرمې خبرې وکړي او ستاسې په اړه هيچاته هم څه و نه وايي. هغوي خو داسې خلک دي چې که پر تاسې باندې غالب شول نو تاسې به د تېرو په ويشتلو باندې ووژني او يا به مو بيرته خپل مذهب ته ورواړوي نو بيا به هيڅکله هم تاسې بريالي نه شئ.» (الکھف: ۱۸/۱۹-۲۰)

لږ څه غور وکړئ چې هغوي درې سوه او نهه کاله هلته په غار کې ويده وو. هغوي د زمکې په مخ ساه هم اخسته ، اړخونه يې هم بدلول ، خو د دنيا او د دنيا د شيانو څخه دومره بې خبره و چې دا احساس هم ورته نه و پيدا شوي چې څومره پسرلي يې په سر تير شوي او خزان شوي دي او د تاج او تخت څومره خاوندان له منځه تللي او خاوري شوي دي ، هغوي خطر و نه محسوسول خو هغوي ته دا ډاگيزه نه وه چې دهغه چانه چې دوي تېنښتيدلي وهغه ډيره موده مخکې ددې دنيا څخه تللي دي او پاته خلک ددوي درنښت کونکي او همدرده دي ، دا زمکې په سر د ژونديو ويده شوو اولياؤ کرامو حال و ، نو بيا به څوک څه ډول ووايي چې د زمکې تر منځ د ډيري ډيري خاورو او بنسختو لاندې پروت ، د الله کوم دوست به ، چې د الله ځانگړې ميلمه هم وي ستاد حالاتو ، او ستاد ستونزو او مشکلاتو څخه خبر اوسي . الله دې مونږ د قران د توحيد د نظريې سره اشنا کړي . امين .

د عزيز عليه السلام قصه:

په قريب او دوکه کې اچونکي دې تا په دوکه وانه چوي ، ځکه چې دا خوب دې خو دمړينې وروسته بنده د الله تعالي سره يو ځای کيږي هغه زمونږ د حالاتو څخه ښه خبر دې او زمونږ ه سپارښتنه به کوي.....

راځئ د يوه نبي سيدنا عزيز عليه السلام قصه واورئ ، هغه په يوه خره باندې سپور په سفر روان و چې مرگ پرې راغې ، هغه نژدې يو کال هلته مړ پروت و او بيا را ژوندي کړل شو ، خو هغه د زمانې د بدلونونو څخه بې خبره و. الله تعالي و فرمايل چې:

«او يا دهغه چا په خير چې په يوه وران ويجاړ کلي تيريده ، هغه وويل چې الله څه ډول دوي دمړينې وروسته را ژوندي کوي نو الله هغه هم دمرگ په خوب ويده کړ او تر سلو کالو پورې مړ پروت و . بيا يې هغه را ژوندي کړ ، دهغه څخه وپوښتل شو چې ته په دې حال کې څومره پاته شوي يې . ورته يې وويل چې يوه ورځ ، يا ديوې ورځې يوه برخه . ورته وويل شول چې ته سل کاله دلته په همدې حالت کې پروت وې . اوس نو ته دخپل خوراک څښاک شيانو په لور ووينه ، هغه خراب شوي نه دي ، دخپلې سپرلۍ (خره) په لور ووينه ، مونږ تا دخلکو له پاره ښه گرځو ، او دهغو هډوکو په لور ووينه ، چې مونږ څه ډول هغه بيرته جوړوو او په غوښه او پوستکي يې پټوو.» (القره: ۲/۲۵۹)

که چيرې تاسې په دې پېښو لږ څه فکر وکړئ نو په دې خبره به وپوهيږئ چې دمړينې د پېښيدو وروسته ددې نړۍ سره دهر نې او بزرگ اړيکي پرې کيږي ، هغوي زمونږ چغې او سوري نه شي اوريدلي او نه زمونږ فرياد ته را رسيدلي شي .

بده يې مه گڼئ بلکه فکر پرې وکړئ او قران ولولئ . په دې کې ستاسو له پاره گټه ده ، په غصې کې تاسې ته هيڅ ډول گټه نه شته ، راځئ اوس يو ځل دا ولولئ:

«دهغه وگړي څخه به ډير گمراه او لار ورکي څوک وي چې د الله پرته هغو ته غږ کوي چې د قيامت تر ورځې پورې د هغې غږ نه شي قبلولې او هغه د دوي د چغو او سورو څخه هم بې خبره دې ، بيا نو په کومه ورځ چې خلک سره راټول کړل شي نو هغه به ددې ورغږ کونکو دښمن وي او دهغوي د عبادت څخه به انکار کوي.» (الاحقاف: ۲-۵/۲۴)

لږ څه غور وکړئ! بلکل ډاگيزه کيږي چې د دې څخه يواځې بت مراد نه دې بلکه ټول هغه شخصيات ترې مراد دي چې کوم بت يا قبر ورته منسوبیږي. او خلک ورته په پوره عقيدې او گروهې سره غږ کوي که چيرې يقين مو نه راځي نو بيا دقران کريم دا ځاي ولولئ، لکه چې فرمايي:

«ايا دا خلک هغوې د الله سره شريکان جوړوي چې نه څه پيدا کولې شي بلکه په خپله پيدا شوي دي، هغوې ددوي سره دکومک کولو توان هم نه لري او نه دخپل ځان له پاره څه کولې شي.»

(الاعراف: ۱۹۲-۱۹۱/۷)

«بې شکه، هغوې چې تاسې د الله پرته را بولئ، هغوې هم ستاسې په څير بندگان دي، نو تاسو هغوې را وبولئ او وينئ که چيرې ريښتوني ياست، چې هغوې به ستاسې بلنه ومني، ايا هغوې پښې لري چې پرې ولاړشئ؟ ايا هغوې لاسونه لري چې پرې نيول وکړاي شي؟ ايا هغوې سترگې لري چې پرې وکتلې شي؟ ايا هغوې غوږونه لري چې پرې اوريدلې شي؟» (الاعراف: ۱۹۵-۱۹۴/۷)

فکر وکړئ! چې دداسې وگړي څخه بل د رحم وړ څوک وي چې د مطلق قدرت خاوند الله له ياده و کارې او هغو بزرگانو ته چغې کړي چې زمونږ په څير بندگان دي، خو دهغوې غږې کار نه کوي، دا بت نه دې بلکه (عباد امثالکم) ستاسې په څير بندگان دي... بيا يې وفرمايل:

«او د الله نه پرته چې کوم خلک دوي را بولې هغوې هيڅ شې هم نه شي پيدا کولې بلکه هغوې پخپله پيدا کړل شوي دي، هغوې مړه دي، ژوندي نه دي، او هغوې په دې هم نه پوهيږي چې کله به راپورته کيږي.» (النحل: ۲۱-۲۰/۲)

دبتانو خو د راپورته کيدو پوښتنه هم نه را پيدا کيږي. په دې اساس دا همدا بزرگان دي، هغوې ته دا معلومه هم نه ده چې هغوې ته د را بللو له پاره اوازونه کيږي، هغوې به دقيامت په ورځ يواځې انکار نه کوي بلکه جنگ جنگره به هم کوي. لکه چې فرمايي:

«او په هغه ورځ به مونږ دوي ټول سره رايوځاي کړو، بيا به شريک جوړونکو ته ووايو چې تاسې او ستاسې شر يکان دې په خپلو ځايو کې و دريږي، بيا به مونږ هغوې چې د الله سره يې شريکول، سره جدا جدا کړو، هغوې به ورته ووايي چې تاسې هيڅکله هم زمونږ عبادت نه دې کړې، زمونږ او ستاسې تر منځ يواځې الله د گواه په څير کافي دې چې بې له شکه چې مونږ ستاسې د عبادت څخه بلکل بې خبره وو.» (يونس: ۲۹-۲۸/۱)

الله تعالی دې وکړي چې اوس تاسې پوه شوي ياست، چې دا جگره کونکي به بوتان نه وي بلکه همدا بزرگان به وي ځکه چې الله تعالی دهغوې څخه هم ځواب غواړي او هغوې به دخپل ځان دپاکوالي دثابتولو په خاطر جگره کوي.

«په هغه ورځ چې د الله پرته د نورو د عبادت کونکي او دهغوې معبودان به الله سره را ټول کړي نو هغوې ته به ووايي چې: ايا تاسو زما دا بندگان بې لارې کړي وو يا دوي په خپله بې لارې شوي و.؟ هغوې به ځواب ورکړي چې ستا ذات خو دهر څه څخه پاک دي، له مونږه سره پخپله دا نه ښايي چې ستا پرته بل څوک خپل کار ساز و گڼو خو ته پخپله هغوې ته او دهغوې پلرونو او نيکونو ته گټه ورسوي. ان تردې چې دوي ستا يادول هم هير کړل او دوي يو هلاک کيدونکې قوم وگرزيد. (بيا به الله تعالی مشرکانو ته ووايي چې: اي مشرکانو!) هغه دعوي چې تاسې يې نن کوئ

په هغې کي خو هغوي تاسي درواغجن گني، بيا به تاسو د الله د عذاب مخ هم و نه شي اړولي او نه به تاسو ته کوم ملاتړي، بسپنه کونکي او مدد رسونکي وي.» (الفرقان: ۱۹-۲۵)

زما ورونو! ايا تاسي اوس هم دا گمان کوئ چې هغه بزرگ نه دي بلکه بت دي! اوس به د يوه بزرگ دنوم په اخستلو سره ستاسو دا شک هم ورکړم، لکه چې الله تعالي فرمايي:

«کله چې الله ووايي چې: اي عيسي ابن مريم! ايا تا هغوي ته ويلي و چې ما او زما مور د الله نه علاوه خپل کار جوړونکي و نيسي؟ هغه به جواب ورکړي چې: ستا ذات خو پاک دي، ماته دا نه بنايي چې داسې خبره وکړم چې د کولو حق يي نه لرم. که چيري ما کړي هم وايي نو تاته به يي علم و. ځکه چې ته زما د زړه په خبره پوهيري خو زه ستا د زړه په خبره نه پوهيږم، بې شکه چې ته به غيب پوهيدونکي يي. ما هغوي ته ددي پرته نور څه نه ويلي دڅه په اړه چې تا حکم کړي و او هغه دا چې د الله عبادت وکړي. هغه چې زما اوستاسو پروردگار دي، تر هغو چې زه دهغوي تر منځ وم، ما هغوي څارل، خو کله چې تازه دنړۍ څخه پورته کړم نو بيا خو دهغوي څارونکي همته يي. بې شکه چې د هر څه څارونکي اوليدونکي ته يي.»

(المائده: ۱۱۷-۱۱۲/۵)

نو څوک چې اوس هم پرې نه پوهيري نو دهغه به څه علاج وي؟ ما ويلي و چې په نړۍ کې هيڅوک بت پاله نه شته. د بت د عبادت څخه يي مراد د اصل بزرگ عبادت دي. خو دمړيني وروسته هيڅ بزرگ زمونږ د حالت څخه خبر نه دي. دا بزرگ به زمونږ د عبادت څخه انکار کوي او د خپل ځان دپاکوالي په خاطر به جگړې کوي. لکه څنگه چې عيسي عليه السلام وويل.

زما مسلمانانو ورونو! لږ څه فکر وکړئ چې مونږ څه کوو؟ مولانا حالي څومره بڼه ويلي دي.

«هغوي چې د بت عبادت کوي نو کافر گڼل کيږي، او که څوک خداي ته زوي ثابت کړي هغه هم کافر دی، که اور ته خپله قبله وايي نو هم کافر گڼل کيږي او که په کواکبو کې کرشمې لټوي هم کافر دي

خو مؤمنانو ته لاري پرانستي دي، د چاد عبادت له پاره يي چې شوق کيږي هغه کوي!

که غواړي نو د نبی څخه خداي جوړوي، او د امامانو رتبې دنبيانو څخه هم لوړوي،

شپه او ورځ په زيارتونو باندې خادرونه نذر کوي او دشهيدانو قبرونو ته ورځي او دعاگانې ترې غواړي.

د دوي په دې کار نه دهغوي په توحيد کې کوم خلل پيښيږي، نه يي اسلام خراب شي او نه يي ايمان زيانمنيږي!!

دمشک مثال:

که په پورته ايتونو لږ څه غور وکړئ نو په دې خبره به پوه شي چې شرک څه ته وايي او توحيد څه شي دي؟ دمشک عقیده په کوم پوخ بنسټ نه وي ولاړه، بلکه هسې په واهياتو او بې بنسټه شيانو ولاړه وي. خو مشرکان بيا همدا د

خپله ځانه جوړه شوې باطله او واهي عقیده خپل معراج گڼي او په همداسې مشرکانه خبرو کې خپل ژوند تيروي ، چې تر اخره پورې يې هدايت نه په برخه کيږي. الله تعالي د مشرک مثال داسې بيانوي:

«هغو خلکو چې د الله نه پرته يې نور ملاتړي نيولې دي دهغوي مثال د غني په څير دې چې کور جوړوي ، او تر ټولو ډير کمزورې کور د غني کور دې ، کاشکې دوي پرې پوهيدلې.» (العنکبوت: ۲۹/۱۴)

لږ څه ژور فکر وکړئ ! لکه څنگه چې غني د خپل وجود د داخل څخه مواد راباسي او خپله جاله پرې جوړوي نو په همدې توگه مشرک هم د خپل ځان د داخل څخه د خيالونو او وهمونو نه ډکه يو عقیده جوړوي ، او لکه څنگه چې غني په خپل هغه کمزورې کور کې کيني او فکر کوي چې په يوه ډيره مضبوطه او مستحکمه کلا کې ناسته ده نو په همدې توگه مشرک هم د خپله ځانه د جوړو شوو خدايانو په وهمونو کې ناست وي او هغه د خپل ځان له پاره د کلکو ديوالونو يوه مستحکم پناه ځاي گڼي. او لکه څنگه چې د يوې غني جاله د باد د يوې څپې سره له منځه ځي په همدې توگه د توحيد د يوه گزار سره سم د مشرک هغه د وهمونو ډک خيالون هم دورې وړي کيږي. فکر وکړئ چې شرک څه شي دې ؟ او دهغې پايلې څومره ناهيلې کونکي دي ؟ الله تعالي د مشرک د مثال د بيانولو په لړ کې فرمايي چې:

«اې خلکو ! ستاسو له پاره يو مثال ذکر کيږي ، هغه په غور سره واورئ ! د الله نه پرته ټول هغه څوک چې تاسې يې رابولي هغوي يوه مچ هم نه شي پيدا کولې که څه هم هغوي ټول د دې کار له پاره سره راټول شي . (بلکه هغوي دومره بې وسه دي) چې که چيرې مچ ترې څه يوسي نو بيرته يې ترې راستنولې نه شي ، غوښتونکې هم کمزورې او د چانه چې غوښتل شوي هغه هم کمزورې او بې وسه دي . حقيقت دا دې چې دې مشرکينو د الله قدر نه دې پيژندلې ، بې شکه چې الله ډير زيات قدرت خاوند او په هر شي غالب دې.» (الحج: ۷۴-۲۲/۷۳)

دې خلکو ته بيا بيا فکر کول په کار دي او سمدستي ورته توبه کول په کار دي چې د (يا علي مدد ، يا مشکل کشا ، يا شيخ عبدالقادر جيلاني ...) او نورو له پاره اواز کوي ، مشرکان خود ډير زيات رحم وړ خلک دي چې د هر در او دروازې خاورې چاڼوې او خپل ژوند تيروي ، خو هيڅ هم په لاس نه ورځي. الله تعالي په قران کریم کې فرمايي چې:

«دهمغې (الله) رابلل حق دي ، مشرکان چې دهغه پرته نور خلک رابولي نو هغوي دهغوي هيڅ دعا نه شي قبلولې . د دې مثال د هغه تېري په څير دې (چې خپل لاس د اوبو په لور ورغځوي ترڅو دهغه خولې ته را ورسېږي ، خود اوبه هيڅکله هم دهغه خولې ته نه رسېږي ، په همدې توگه د کافرانو دعاوې هم بې کاره ثابتېږي.» (العد: ۱۳/۱۴)

يوسف عليه السلام هم همدا خبره خپلو بنديانو ملگرو ته کړې وه لکه چې فرمايي:

«اې زما د بنديخانې ملگرو ! ايا څو خدايان غوره دي او که يواځې او يواځې يو او زبردست الله غوره دې ؟ تاسې دهغو پرته د بل چا بندگي نه کوئ چې تاسو او ستاسو پلرونو دهغوي له پاره څو نومونه اېښودې دي ، او دهغې له پاره الله هيڅ دليل نه دې نازل کړې . د الله پرته د هيچا حکومت نه شته ، هغه ويلي دي چې: زما پرته د بل چا عبادت مه کوئ ، همدا پوخ دين دې ، خوزيات خلک پرې نه پوهيږي.»

(يوسف: ۴۰-۱۲/۳۹)

د وسيلې حقيقت او طريقه يې:

دا د ليک داسې يوه تخته ده چې تر عنوان لاندې يې گڼ شمير وگړو د شرک او بدعت د کانونه پرانستې دي. دغه بد قماشه وگړي زمونږ دولت او مال لوتولو ته ناست دي خو مونږ فکر کوو چې دوي پر مونږ ډير ستر احسان کوي. خداي خبر چې د همدې عنوان لاندې به د څومره خلکو عزتونه تر پښو لاندې کيږي او د څومره خلکو ايمانونه به لوټل کيږي، د لړۍ په ډيره عياره توگه په پرلپسې توگه روانه ده. راځئ چې ووينو چې دا وسيله څه شي دي؟ تر ټولو لمړۍ دا آيت ولولئ!

«اي خلکو! تاسو ټول د الله محتاج ياست، او الله غني او حميد دي.» (فاطر: ۳۵/۱۵)

ټول خلک محتاج دي، يواځې همغه ذات بې نيازه او بې پروا ذات دي. هغه دي ته هم اړتيا نه لري چې تعريف دي بې وکړل شي. که دهغه څوک تعريف وکړي او که وي بې نه کړي هغه په ټولو صفتونو بنايسته دي.

راځئ چې د يو څو محتاجو وگړو حالات ولولو. او ووينو چې هغوي د خپلو اړتياو په وخت کې څه ډول الله تعالي ته خپل ځانونه رسولي دي، تر څو مونږ هم دهغوي په قدم ولاړ شو او همغه وسيله اختيار کړو چې هغوي اختيار کړي وه. مونږ د نوح عليه السلام قصه مخته ياده کړه، بيا په غور سره ولولئ چې هغه په څه ډول د الله تعالي د کومک د ترلاسه کولو له پاره هڅې کړې وې. په همدې لړ کې د نورو انبياؤ عليه السلام پيښې په لاندې توگه بيانوو.

سيدنا ادم عليه السلام:

که چيرې کومه غلطي وشي نو د ابليس په څير بايد زړور و نه اوسېږي، بلکه د ادم عليه السلام په څير سمدستي بښنه غوښتل په کار دي، الله تعالي توبه کونکي ډير غوره گڼي. تاسو د ادم عليه السلام حالات ووينئ:

وسيله:

الله تعالي ادم عليه السلام را پيدا کړ او په ډير فخر سره يې هغه ته خپل خلافت ور باښه. په ملايکو يې ورته سجده وکړه او سجده نه کونکي يې دخپلې درگاه څخه وشړل. ادم عليه السلام ته يې په جنت کې د اوسيدو حکم وکړ او د يوې ونې څخه پرته يې دنورو ټولو ونو د ميوو دخورلو اجازه ورکړه، خو شيطان چې د انسان ازلي دښمن دي، او د انسان د بې لارې کولو له پاره سوگند ياد کړې و، همغه ادم عليه السلام د هماغې ونې د ميوې خورلو ته و هڅاوه چې ترې منه کړل شوي و، په همدې کار سره ادم عليه السلام د جنت څخه را وويستل شو. خو ادم عليه السلام د الله تعالي دا ناخوښي و نه شوه زغملې او په ډير عذر سره يې ترې معافي او بښنه و غوښتله، الله تعالي فرمايي:

«ادم دخپل رب څخه څو کليمې زده کړې بيا هغه دهغه په لور متوجه شو.» (القره: ۲/۳۷)

الله تعالي همدا ډول تگلاره ډيره خوښوي، ځکه يې ادم عليه السلام ته هم همدا تگلاره پخپله ور وښودله. «ادم او حوا» دواړو عرض وکړ چې: اي زمونږ پروردگار! مونږ په خپلو ځانونو باندې ظلم کړې دي، که چيرې ته مونږ ته بښنه و نه کړې، او پر مونږ رحم و نه کړې نو مونږ به دزيان کارانو له ډلې څخه شو.» (الاعراف: ۱۷/۲۳)

زما مشوره داده چې تاسې د قران كريم دغه پورتنې ياد كړل شوي پيښې په مكمله توگه ولولئ ، يعنې دغه آيتونه د ترجمې سره يو ځاي ولولئ.

سیدنا یونس علیه السلام:

یونس علیه السلام د الله تعالیٰ نبي و ، کومو کليو ته چې هغه مبعوث شوې و هغوي د هغه بلنه و نه منله . دا کشمکش تر ډيرې مودې پورې روان و ، اخر سيدنا یونس علیه السلام دخپل قوم نه ناهيلي شو او د الله تعالیٰ په دربار کې يې شکايت وکړ ، قوم ته يې په اخري ځل گواښ ورکړل شو چې که چيرې د خپلو اعمالو څخه لاس وانخلي نو ددرې ورځو وروسته به په عذاب ککړ شي ، ددې اعلان د کولو څخه وروسته هغه دکلي څخه ووت ، خلکو هم د عذاب نښې نښانې وکتلې نو د کليو څخه ووتل او په ژړا او فریاد سره يې د بښنې غوښتنه وکړه ، استغفار او بښنه د تقدیر مخ بدلوي ، د الله تعالیٰ رحمت په جوش کې راغې او عذاب و تنبول شو . خلک د یونس علیه السلام په لټه کې شول ، د بله اړخه یونس علیه السلام دخپل قوم څخه ناهيلي د الله تعالیٰ د اجازې پرته بل کوم لورې ته روان شوې و ، په لاره کې درياب را ته . د درياب څخه د تیریدو په خاطر په کشتۍ کې کیناست . خو کشتۍ توپاني شوه ، پریکړه وشوه چې کوم غلام دخپل مالک څخه را تښتیدلې دې او په دې کشتۍ کې ناست دې ، پچه و اچول شوه خودا پچه په بیا بیا د یونس علیه السلام په نامه را ووتله . خلکو د ځان د خوندي ساتلو په خاطر یونس علیه السلام په درياب کې ورو غورځاوه . قران كريم دا قصه داسې بيان کړې ده:

«بې شکه ، یونس د پیغمبرانو څخه و . کله چې هغه د بار کړل شوې کشتۍ په لور ورنږدې کړې ، نو خلکو پچه و اچوله او هغه يې په درياب کې ورگزار کړ بیا هغه یوه ماهي تیر کړ ، او بیا پښیمانه شو .»

(الصف: ۱۴۲-۳۷/۱۳۹)

«بیا هغه په تیارو کې پروت او او ازیی کاوه چې: ستا پرته بل د عبادت وړ نه شته ، ستا ذات پاک دې ، بې شکه چې زه د ظالمانو څخه يم.» (الانبیاء: ۲۱/۸۷)

«که چیرې هغه په همدې توگه تسبیح نه کولې ، نو تر قیامتو پورې به د هغې (ماهي) په گیده کې پروت پاته وي.» (الصف: ۱۴۴-۳۷/۱۴۳)

لږ څه غور وکړئ ! د الله د نبي غوښتنه وه چې قوم ته يې دهغو د گناهونو په خاطر سزا ورکړل شي خو الله هغه قوم ته بښنه کول غوښتل ، حشر يې څه شو ؟ او څوک غالب شو ؟ څوک وايي چې: «يار د يار خبره مني» ، د بښنې د غوښتنې دغه طريقه ده چې هر کله چې څوک په کوم مصیبت کې را ونښلي او کله چې غلطی ترې وشي ، نو د زړه له کومي استغفار او توبه وکړي ، نو توبه يې منل کیږي.

سیدنا ابراهیم علیه السلام:

د الله تعالیٰ جلیل القدر نبي و . د الله تعالیٰ په لاره کې يې د یوه از مینست پسې بل از مینست گاللي دې ، کله چې يې عمر زږښت ته ورسید نو د زوی له پاره يې اړتیا محسوس کړه نو دعا يې وکړه چې:

«ای زما پروردگاره ! ماته یو صالح زوی را په برخه کړه» (الصف: ۳۷/۱۰۰)

سیدنا ذکریا علیہ السلام:

داد الله تعالیٰ نبی و او د عیسیٰ علیہ السلام د مور ماما و . همغه د الله تعالیٰ په حکم سره د مریم علیہ السلام د پالنې کفالت په غاړه اخستې و . خپل اولادونه یې نه درلودل . زړښت ته ور نژدې شو . ښځه یې هم شنډه شوې وه ، ددې ترڅنگ ډیره کمزورې شوې هم وه . هغه به ډیر وخت مریم علیہ السلام په خپله حجره کې په عبادت کې مصروفه پریښوده او دروازه به یې پسې ترله او خپلې حجرې ته به ورته . خو کله به چې را ستون شو نو د مریم علیہ السلام تر مخ به یې تازه میوې او خوارک کوت . ترې ویی پوښتل چې دغه ټول هر څه تا ته له کومه راځي ؟ هغې ځواب ورکړ چې دالله له اړخه . هغه چې هر چاته وغواړی بې حده او حسابه روزې ورکوی . د ذکریا علیہ السلام ذهن سمدستي همغې لورې ته ولاړ او ویی ویل چې زه هم دالله تعالیٰ څخه زوی غواړم ، په دې اساس یې دعا وکړه چې:

«ای زما پروردگاره ! د زړښت په اساس مې هډوکې کمزورې او دسر وینستان مې سپین شوې دي ، او ما چې کله هم له تا غوښتې تا بې برخې نه یم پریښې . او ما ته زما څخه وروسته زما د ورورگلوې څخه د بدکاریو په اړه ویره ده ، زما ښځه شنډه ده خو ته ما ته دخپل خاص فضل له مخې زوی را په برخه کړه »

(مریم: ۵-۱۹)

غور وکړئ چې الله ته د ورسیدو له پاره وسیله څه شې دي ؟ په بل عبارت: دعا په خپله وسیله ده . الله تعالیٰ اولاد ورکوي او که نه هغه هم بزرگان درلودل . دعاگانې همغه اوري ، تاسې یې هم دهمغه څخه وغواړئ ، هغه ستاسو دعا اوری او دهمغه پرته بل هیڅوک تاسې ته څه نه شي درکولې ، په قران کریم کې په یوه بل ځای کې فرمایي چې:

«د زمکې او اسمانونو سلطنت د الله له پاره دي ، هر څه چې وغواړي پیدا کوي یې ، چاته چې وغواړي لونی ورکوي او چاته چې وغواړي زوی ، او یا لونی او زمان دواړه ورکوي او څوک چې وغواړي شنډ یې پریږدي.» (الشوري: ۵۰-۴۲)

که چیرې تاسې هم اولار غواړئ نو په همدې توگه یې وغواړئ ، د درگاه گانو خاورې مه خټئ ، ما د ذکریا علیہ السلام دغه دعا په خپل ځان باندې هم ازمیښت کړې ده او دا ډیره مجربه نسخه ده:

«رب هب لي من لدنک ذرية طيبة انک سمیع الدعاء- ای زما پروردگاره ! ما ته دخپل قدرت له مخې پاکیزه اولاد را په برخه کړې ، بې شکه چې ته دعا اوریدونکې یی.» (ال عمران ۳/۳۸)

د سیدنا ایوب علیہ السلام قصه:

اوس نو د یوه ناروغه قصه واورئ ! سیدنا ایوب علیہ السلام د الله تعالیٰ نبی و ، ازمیښت پرې راغې او ناروغه پریوت . ان تردې چې ناروغتیا یې اخري حد ته ورسیده . اولاد یې هم ټول له منځه ولاړ . مال او دولت یې هم له یوه سره ختم شو . نوکرانو او چاکرانو یې هم خدمت پریښود . دیوې پرته یې نورې ټولې ښځې هم بې وفا وختلې او ترې ولاړې . د روغتیا له پاره یې وسیلې ته اړتیا وه ، خو په ښکاره توگه څه نه ترسترگو کیدل . دالله تعالیٰ په دربار کې یې عرض وکړ چې:

«بې شکه چې ماته ډير زيات تکليف رسيدلې او ته د ټولو رحم کونکو څخه ډير زيات رحم کونکې بې» (الانبیاء: ۲۱/۸۳)

زه خودعا کوم چې: اې زموږ زړه! د ټولې نړۍ ناروغانو ته شفا ور په برخه کړه. خو که چيرې ته ناروغه بې نو د درگاه گانو د خاورو د خټولو په ځای د مالک الملک الله سره په خبر و پيل وکړئ، او داسې ورسره مخاطب شئ لکه دغه ناروغ چې ورسره شوې و. په دې خبره کې به هيڅ ډول مبالغه نه وي چې هر هغه خبره چې د زړه څخه را بيرون کيږي هغه ډيره اغيزمنه وي، همدا دعا وسيله ده. ستا نيت، ستا خلوص او ستا يقين پخپله ډيره غوره وسيله ده.

سیدنا موسیٰ علیه السلام:

راځئ اوس د يوه مسافر وسيله ووينئ او دا چې هغه څه ډول دخپل ځان له پاره د کومک غوښتنه کوي. موسیٰ علیه السلام د الله نبي و، او الله تعالیٰ هغه د فرعون د ټولو بندیزونو سره سره را پيدا کړ، بلکه پخپله د فرعون په غيږ کې يې راستر کړ، يوه ورځ د دوو جنگ کونکو څخه يې يوه د موسیٰ علیه السلام څخه د بسپنې غوښتنه وکړه، خبره نه منونکې ته يې چې کله يو سوک ورکړ نه هغه په زمکه پريوت او مړ شو. هغه کس يې چې خلاص کړې و په بله ورځ يې وکوت چې د يوه بل کس سره په جگړه بوخت دې او بيا يې د موسیٰ علیه السلام څخه د بسپنې له پاره ورغړ کړ. موسیٰ علیه السلام ور مخته شو او ورته يې وويل چې ته هره ورځ په جنگونو کې بوخت يې. هغه ددې ويرې چې د پرون په څير به نن ما په سوک ووهي او وبه مې وژنې، ورته يې وويل چې ته غواړې ما هم هغسې وژنې، لکه پرون دې چې هغه بل سرې په سوک وواژه! په دې توگه د تيرې ورځې د قتل راز را څرگند شو، خبره د فرعون دربار ته ورسیده او د موسیٰ علیه السلام د وژلو حکم صادر کړل شو. د فرعون په درباريانو کې يو کس د موسیٰ علیه السلام خير غوښتونکې و، هغه را منډې کړې او موسیٰ علیه السلام يې د حالاتو څخه خبر کړ. او مشوره يې ورکړه چې د مصر څخه بيرون کومې لورې ته و تښتي. موسیٰ علیه السلام و تښتيد، ويريده هم اولاره ورته هم نه معلومه. ډير لرې واټن يې وواهه او وږې ترې د يوه ښار تر څنگ د يوه کويي سره نژدې د ونو بوټو په گڼ ځای کې کيناست. خلکو به او به را خستې. موسیٰ علیه السلام دوه ځوانې نجونې وکتلې چې خپلې اوزې يې د او بو څخه په سختۍ سره تمبولې، د موسیٰ علیه السلام زړه پرې خوږ شو، نژدې ورغې او علت يې ترې وپوښت. نو هغوي ورته خپله مجبورې وويله. هغه د نیک خويه خلکو په څير کار وکړ، نارينه يې دهغه ځايه لرې کړل او دا دواړه نجونې يې را مخته کړې او دهغوي مال يې خړوبه کړ. لکه چې قران کریم فرمايی:

«موسیٰ دهغوي ځناور ته اوبه ورکړې، بيا يوه سوري کې کيناست او ويی ويل چې: اې زما پالونکيه زه! د ښيگڼو څخه چې هر څه ته ماته را نازل کړې نوزه دهغې محتاج يم.» (القصص: ۲۸/۲۴)

غور وکړئ، د وسيلې له پاره چې هره خبره د زړه څخه را وزي هغه اغيز شيندي، پخپله دعا وسيله ده، هغه ته نه يواځې د اوسيدو ځای ور په برخه شو بلکه ښځه ورته هم ترلاسه شوه. هغه ته د يوه بزرگ شفقت ور په برخه شو او په دې توگه ورته سکون را پيدا شو.

سیدنا لوط علیه السلام

راځئ اوس د الله د داسې يوه نبي قصه ولولو چې عزت يې تر گواښ لاندې دې، هيڅوک يې پوښتنه کونکې هم نه شته. دا د الله بنده او د سيدنا ابراهيم علیه السلام وراره دې. هغه د سيدنا ابراهيم علیه السلام سره يو ځای هجرت

کړې و، هغه د سدوم د کليود خلکو د اصلاح کولو له پاره مامور شوې و. په دې خلکو کې بې حيايي تر خپلې اخري پولې پورې رسيدلې وه. نارينه و دنارينه و سره (لواطت) يا بدفعلې کوله او په دې باندې يې فخر او وياړ هم کاوه. لوط عليه السلام تر ډيرې مودې پورې د خپل قوم دغه ناوړه کارونه زغمل، بلاخره د الله تعالي له اړخه په هغوي نيونه راغله. داسې وشول چې ملايکې د ډيرو بنايسته هلکانو په څير دې قوم ته راغلي، لوط عليه السلام دهغوي په کتلو سره ډير وارخطا شو، هغه په خپل کور کې دې ميلمنو ته ځاي ورکړ، قوم يې په کور او خوت او په کلکه يې ترې و غوښتل ترڅو دا بنايسته هلکان هغوي ته ور حواله کړي. لوط عليه السلام ورته عذر او زاري کولې او ورته يې ويل چې ما دخپلو دغو ميلمنو تر مخه مه سپکوئ، خو دهغوي غوښتنه واره په وار څو اکمنيده. لوط عليه السلام دخپلو لونیو او يا دهغوي دنبځو په لور ورته اشاره وکړه چې خپلې غوښتنې دهغوي څخه په شرعي لاره پوره کړي، خو دهغه دا خبرې بې گټې وې، لوط عليه السلام ورته د ناهيلې په حال کې وويل چې ايا ستاسو تر منځه کوم پوه او د عقل خاوند شته چې زما په دې خبرو غور و دقت وکړي هغه په افسوس سره وويل چې: کاشکې ما يوه مضبوطه کلا درلودې چې پناه مې په کې اخستلای شوې، شپه راغله، قوم يې د کور د ديوالونو څخه را پورته شول او دکور انگړ ته را ننوتل، دروازې يې ورماتې کړې نو په دې وخت کې لوط عليه السلام دالله تعالي څخه مرسته و غوښته. په دې اړه قران ته غورځئ.

«اي زما ربه! ددې مفسد قوم پر خلاف زما سره مرسته او کومک وکړې.» (العنکبوت: ۲۹/۳۰)

«هغوي هغه دخپلو ميلمنو د خوندي ساتلو څخه منه کاوه نو مونږ دهغوي سترگې رنډې کړې.»

(القمر: ۵۴/۳۷)

غور او دقت وکړئ! څومره بې وسي وه خو دخپل قوم په مقابل کې يې هيڅ هم نه شو کولې. اخري يې دالله تعالي په دربار کې فرياد وکړ، نو اوس څه شې وسيله شو؟... دعا... دعا... وسيله وگرزيده، ډيره ستره وسيله، خبره را نه اوږديرې، اوس زه غواړم نور مثالونه همدلته پريږدم او د رسول الله صلى الله عليه وسلم لورې ته راگرځم.

د دواړو جهانونو سردار (صلى الله عليه وسلم):

حالات داسې شول چې قريشو رسول الله صلى الله عليه وسلم دمکې څخه وويست، بيا يې په مدينې باندې هم يرغل راوړ ترڅو پير او مرشد د مريدانو سره يو ځاي له منځه يوسي، د بدر په ميدان کې مقابله وشوه، توازن ته ووينئ، يوې لورې ته زر کسه از ميبنت شوي جنګي ځواک او بلې لورې ته:

تهې ان کې پاس دو گهوړې څه زرهين، اټه شمشيرين پلټنې آئ ته يه لوگ دنيا بهر کې تقديرين

«دهغوي سره وو دوه آسونه، شپږ زرهې او اته توري راغلي و دوې ترڅو بدل کړي د دنيا تقديرونه»

دا وه تش لاسی درې سوه ديارلس مسلمانان، دهر کتونکې سترگې ورته د حيرانتيا څخه خلاصې پاته کيدې. هغوي په پوره پوهې سره خپل ځانونه د مرګ په کومې کې ور غورځول، د دواړو جهانونو سردار ټوله شپه په خپله خيمه کې ژاړې او دالله دربار کې دعاوې کوي، اوبنکې تويوي او دا دعا لولي:

«اې زما الله! هغه وعده چې له ماسره دې کړې وه، پوره کړه. اې زما ربه! که چيرې د اسلام دغه کوچنۍ ډله له منځه ولاړه شي نو بيا به ستا عبادت هيڅوک نه کوي.»

(صحيح مسلم، الجهاد، باب الامداد بالملائكة في غزوة بدر و اباحة الغنائم، ۱۷۲۳م حديث.)

يو شاعر دا دعا داسې را لنده کړې ده:

«يا الهی! اوس نو ته هغه د معراج د شپې وعده پورا کړه، هغه وعده دې چې د محمد سره کړې وه هغه همدا نن پوره کړه.»

که چيرې د بنمنانو هغه د دې نړۍ څخه محو کړي، نو په دې جهان به ستا عبادت کولو له پاره هيڅوک نه وي.»

اوس نو همتاسو پخپله پريکړه وکړئ چې مشکل اسانه ونکړي څوک دې؟ او بيا ووينئ چې د الله تعالی څخه د غوښتلو له پاره څه ډول وسيله په کار ده؟

خوله بنت ثعلبه رضی الله عنها:

اوس د يوې ښځې خبرې واورئ، دا ښځه د بني خزرج د قبيلې پورې تړلې ده، ميرې يې ورته په غصه کې مور وويلې، د رواجې دستور په اساس دا يو داسې طلاق و چې بيرته ستنيدل ترې ناشوني و. دا ښځه رسول الله صلی الله عليه وسلم ته راغله، رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته د دستور په مطابق وويل چې دا خو طلاق دي، دکائناتو د ټولو غوره شخصيت څخه د ناهيلۍ وروسته دا ښځه هملته کيناسته او د الله تعالی په وړاندې يې فرياد پيل کړ او تر هغې وخته پورې يې د پورته کيدو څخه انکار کاوه ترڅو چې دا رواج شوې دستور لغوه شوې نه و. په رسول الله صلی الله عليه وسلم باندې د وحې د راتلو حالت راغې او دا آياتونه را نازل شول.

«بې شکه الله دهغې ښځې خبره واوریده چې له تاسره يې دخپل ميرې په اړه جگړه کوله، د الله ترمنځه يې فرياد کاوه، الله ستاسې د دواړو خبرې اوريدې، بې شکه چې الله اوريدونکې او کتونکې دې. ستاسې څخه چې کوم خلک د خپلو ښځو څخه ظاهر کوي (يعنې ميندې ورته وايي)، دهغې ښځې دهغې ميندې نه گرزيرې، دهغې ميندې همغه دې چې دوي ترې پيدا شوي دي. هغې په ژبو باندې ډيره ناخوښه او درواغ خبره کوي خو الله ښونکې او عفوه کونکې ذات دې.» (المجادلة: ۲-۵۸/۸)

فکر وکړئ چې هغه خلک څومره ناپوهه دي چې په الله باندې درواغ وايي، چې گويا هغه دهغې خبره نه اوري، دا داسې ستره گناه ده چې د الله تعالی د غضب سبب گرځي. الله تعالی يې اوري خو چې څوک بلونکې خو وي. مونږ خو دکرم لورې ته ميلان لرو، چې کوم سوال کونکې نه شته نو لاره به څوک وښي؟ لاره او منزل نه شته، روزنه عامه ده خو وړ جوهر نه شته، او دهغې خاورې څخه چې د ادم تعمير شوې دې دا هغه خاوره نه ده.

د الله تعالی دروازه مه پريږدئ، له ځانه داسې فقير جوړ کړئ او دهغې د دروازې درشپي دومره کلک و نيسئ چې تاسو دهغه په بندگۍ متيقين شئ. رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايلې چې:

«دالله څخه په پوره يقين سره دعا و غواړئ ، ضرور به قبلېږي . خو په دې پوه شئ چې دغافل او لوبيدونکي زړونو دعا نه قبلوي.» (جامع الترمذي ، الدعوات ، باب ب ۶۵ ، ۳۴۷۹م حديث)

يعنې په داسې توگه دعا مه غواړئ چې دکوم زيارت سره مو هم د وفادارۍ ژمنه تړلې وي او په رسمي توگه دعا دالله تعاليٰ څخه غواړئ . حقيقت دادې چې الله تعاليٰ دخپلو بندگانو سره ډيره زياته مينه او محبت کوي ، رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايي چې :

«بې شکه ، ستا رب حيا کونکې او کریم ذات دې . هغه دخپلو بندگانو څخه حيا کوي ، چې کله دهغه بنده خپل لاسونه ددعا له پاره پورته کړي او هغه دې دهغه لاسونه دهغه لورې ته خالي را وگرځوي .»

(سنن ابی داود ، الوتر ، باب الدعاء ۱۴۸۸م حديث)

دغه ډول دعا زده کړئ لکه څنگه چې سيدي خوله رضی الله عنها الله ته کوله . دهغې په دعا باندې الله تعاليٰ سمدستي وحي را نازله کړه ، دا الله تعاليٰ دومره باريک ليدونکې او دومره نژدې دې چې سمدستي يې يورواحي قانون منسوخ کړ او په راتلونکې کې يې دداسې عمل کونکو له پاره سزا و ټاکله . د مجادلې سورت ولولئ ..

خو يوه په زړه پورې خبره به تاسې ته وکړم او هغه دا چې دې بنسټې ته د صحابو تر منځ ډير ستر مقام په برخه شو ځکه چې هغې داسې يو فریاد وکړ چې دعرش مالک پرې فورا او سمدستي مهربانه شو او حکم يې را وليږه .

يوه ورځ سيدنا عمر رضی الله عنه د څو کسو صحابو سره يوځای روان و ، چې په لاره کې ورته دا بنسټه منځته راغله ، هغې سيدنا عمر رضی الله عنه تم کړ ، هغه رضی الله عنه تر ډيره پورې سر تپت کړې و او دهغې خبرې يې اوريدلې ، يوه ملگری يې ورته وويل چې : امير المؤمنين ! تا دقريشو سرداران ددې بوډۍ له پاره دومره اوږده و درول . سيدنا عمر رضی الله عنه ورته وفرمايل : تاسې پوهيرئ چې دا څوک وه ؟ دا خوله بنت ثعلبه رضی الله عنها وه ، دا هغه بنسټه وه چې دهغې شکايت په اوه اسمانونو کې اوريدل شوې و . په الله سوگند چې که دې بنسټې زه د شپې تر ناوخته پورې هم درولې وای نوزه به ورته ولاړ وای . او يواځې د لمونځونو په وخت کې به مې ترې معذرت غوښت .»

يوځل دا بنسټه د سيدنا عمر رضی الله عنه سره په لاره کې مخ شوه ، سلام يې ورته وکړ ، دسلام ځواب يې ورکړ او ورته يې وويل چې : «اې عمره ! يو وخت و چې ما ته د عکاظ په بازار کې کتلې وې ، هغه وخت يې تاته عمير وايه ، کوتک به دې په لاس کې و او گډې به دې څرولې ، بيا څه موده تيره شوه او ستا نوم عمر وگرزید . او بيا يو وخت داسې راغې چې ته امير المؤمنين شوي ، د رعيت په اړه دې دالله نه ويره وکړه ، ياد ساته ، هغوې چې دالله د وعيد څخه ويرېږي نو هغه ته لري کس هم دخپل خپلوان په خير بنکاري ، هغه چې د مرگ څخه ويرېږي دهغه په اړه دا اندېښنه وي چې هغه به هغه څه له لاسه ورکړي دکوم څه دخوندي کولو له پاره چې هڅې کوي .» جارود عبدې رضی الله عنه چې دعمر رضی الله عنه سره يوځای و ، وويل : اې بنسټې ! تا د امير المؤمنين تر منځه ژبه را وويستله ! سيدنا عمر رضی الله عنه ورته وويل چې : «پوهيرئ چې دا څوک ده ؟ ددې خبره خو د اوه اسمانونو نه پورته اوريدل شوې په دې خاطر عمر ددې خبرې په ډير غور سره اوريدل غواړي »

لږڅه غور وکړئ ! دې بنسټې ته رسول الله صلی الله عليه وسلم ځواب ورکړې و چې : اوس هيڅ نه کيږي ، مگر الله تعاليٰ ورته وفرمايل چې : «و تشتکی الي الله» يعنې دهغې شکايت پخپله وسيله وگرزیده

«دزړه څخه چې کومه خبره راوځي اغيز لري.»

تر ټولو ستره وسيله:

د صالح عمل او دعاو څخه بله ستره وسيله نه شته. لکه چې الله تعالیٰ فرمایي:

«اوستا پروردگار فرمایي چې: تاسې له ما څخه دعا وغواړئ، زه ستاسې دعاوې قبولم، هغوي چې په ضد کې راځي او زما دعادت څخه مخ اړوي هغه به هرومرو ذليل او خوار گرځي او ددوخ په اور کې به وراچول کيږي» (المؤمن: ۴۰/۶۰)

آيت په څرگنده توگه بيانوي چې دعا عبادت دې او يواځې د الله حق دې چې ورته وکړل شي. ددعا نه کول تکبير او لويی ده او دنه غوښتونکو ځای جهنم دې. اوس يوه په زړه پورې قصه بيانوم او خبره رالندوم.

د سيدنا ابن عمر رضی الله عنهما څخه روايت دې چې رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمایلي دي چې: ستاسې څخه منځته درې کسه تير شوي، هغوي په لاره روان و چې ناڅاپه پرې باران را وورید. هغوي په يوه غار کې پناه واخسته. د پاسه پرې يوه ستره تيره را پريوته (او د غار خوله يې بنده کړه. يوه بل ته وويل چې: ملگرو! په الله سوگند چې د رينستيا پرته به بل هېڅ څه تاسې ددې مصيبت نه خلاص نه کړي. په دې خاطر تاسو هر يوه ته په کار دي چې دهغه څه په وسيله دعا وغواړئ چې دهغې په اړه تاسو پوهيږئ چې هغه عمل مو په خالصه توگه د الله په خاطر کړې و.

دلمرې وگړي قصه:

دهغوي دډلې څخه يوه وويل چې: اي الله! ته ښه پوهيږې چې ما يو مزدور درلود چې د اوه منو وريجو په بدل کې يې زما نوکري کوله، هغه ولاړ او مزدوري يې پريښوده، ما دهغې دغه اوه منو وريجې په پټې کې وکړلې او بيا مې دهغې په پيدا و او باندې حيوانات واخستل. بيا يوه ورځ هغه مزدور ما پسې دخپلې مزدورۍ د اخستلو په خاطر راغې. نو ما ورته وويل چې هغه حيوانات ټول مخکې کړه او يوسه يې. هغه راته وويل چې له ماسره ټوکې مه کوه، زما له تاسره د مزدورۍ اوه منو وريجې کيږي همغه راکړه. ما ورته وويل چې همغه حيوانات منځته کړه او يوسه يې. ځکه دا حيوانات مې ټول د هغو اوه منو وريجو په حاصل اخستي دي. بيا هغه وگړي هغه ټول حيوانات له ځانه سره يوړل. نو اي الله! ته پوهيږې چې ما دا کار يواځې او يواځې ستا څخه دويرې په خاطر کړې دې، اوس نو زموږ له مخې داتيره لرې کړه، همغه و چې هغه تيره لږڅه و خوزيده.

ددويم وگړي وسيله:

بيا هغه دويم وويل چې: اي الله! ته ښه پوهيږې چې زما مور او پلار زړه شوي دي، ما به هره ورځ هغوي ته د ميرو تازه شيدې ورسولي، يوه شپه په اتفاقي توگه زه هغوي ته دومره نا وخته ورسيدم چې هغوي دواړه ويده شوي وو، زما کوچنيانو د لوږې له لاسه بربړې وهلي، ما خپلو کوچنيو ورو بچيانو ته د مور و پلار څخه د منځه ځکه شيدې ورنکړل چې هغوي دواړه ويده شوي و او ما دا مناسبه و نه گڼله چې هغوي را وښم کړم، اودا مې هم نه شو زغملې چې هغوي همدا سې پريږدم. ځکه ويريديم چې ددې شيدو د نه څکلو په اساس به هغوي کمزورې شي. ما ټوله شپه په انتظار کې تيره کړه ان تردې چې سهار شو. اي الله! ته پوهيږې چې ما دا کار ستا څخه د ويري په اساس کړې دې، نو اوس زموږ څخه داتيره پورته کړه، همغه و چې هغه تيره لږڅه نوره هم و خوزيده.

د دريم وگړي وسيله:

ددې نه وروسته هغه دريم وگړي وويل چې: ته ښه پوهيږې چې زما د کاکا يوه لور وه چې زما ډيره زياته خونبيده. ما دهغې څخه د (ناروا کار) غوښتنه وکړه هغه د سلو اشرفيو داخستلو پرته نه راضي کيده. ما دهغو اشرفيو د ترلاسه کولو له پاره منډې ترې وکړې، کله مې چې ترلاسه کړې نو هغه اشرفي مې هغې ته ورکړې او هغې خپل ځان زما په واک کې راکړ. کله چې زه دهغې د دواړو پښو ترمنځ کيناستم نورا ته يې وويل چې د الله نه ويريږه، اوزما د بکارت مهر په ناحقه (د نکاح نه پرته) مه ماتوه. نوزه راپورته شوم، هغه سل اشرفي مې هم ورپريښودې، اې الله! ته ښه پوهيږې چې ما ستا د ويرې په اساس هغه کار پريښود. په دې اساس زموږ دمخې څخه دا تيره لري کړه. همغه و چې الله تعالی هغه تيره په پوره توره دهغه ځايه شاته کړه او هغه درې واړه بيرون را ووتل، «(صحيح بخاري، الحرث و المضارعة، باب اذا زرع بمال قوم... ۲۳۳۳م حديث) همدا راز (سهی مسلم، الذکر والدعاء... باب قصة اصحاب الغار.. ۲۷۴۳م حديث)

غور او دقت وکړئ! هغه نیک عمل چې يواځې د الله درضا د ترلاسه کولو له پاره تر سره شي همغه عمل او ترڅنگ يې د خلوص نه ډکه دعا پخپله ستره وسيله ده. دا د بنده کار دې چې د الله د دروازي درشبي پری نه ږدي او دهغې په غلامۍ کې شپه او ورځ مصروف و اوسي.

د ژوند يو بزرگانو څخه د دعا کولو غوښتنه:

د نورو څخه د دعا کولو غوښتنه همغه وخت گټوره ثابتيداي شي چې په خپله يې ته هم وکړې او د الله تعالی اجازه هم وي، خو کوم بزرگ چې ومري نو دهغه له پاره مونږ ژوندي بايد دعا وې وکړو. په خپله دعا کول او د ژوند يو بزرگانو څخه د دعا کولو غوښتنه هم سهی خبره ده او دا کار په صحابه و کې هم موجود و. سيدنا انس رضی الله عنه وايي چې کله به قحط راغې نو سيدنا عمر ابن الخطاب رضی الله عنه به د سيدنا عباس بن عبدالمطلب په وسيلې سره د باران کولو دعا کوله. او ويل به يې:

«اې زموږ ږبه! مونږ ددې نه مخته ستا لورې ته در رسول الله صلی الله عليه وسلم وسيله خپلوله. (يعني داستثقاله پاره به مو دعا کوله) او تا به پر مونږ باران کاوه. خو اوس مونږ ستا لورې ته ستا د نبي صلی الله عليه وسلم د کاکا وسيله اختياروو، (يعني دهغه په لاسو دعا کوو) نو پر مونږ باران ووروه. سيدنا انس رضی الله عنه وايي چې: بيا به باران پيلیده.

او که نه هلته خو د پيغمبر صلی الله عليه وسلم قبر موجود و، نو که چيرې دهغه د قبر په وسيلې سره د دعا و غوښتنه د صحابه کرامو عقیده وايي نو بيا خو به هغوي هملته په قبر باندې حاضر يداي، او سيدنا عباس رضی الله عنه ته به يې ځنگل ته د ورتللو تکليف نه ورکاوه. ددې نه څرگنديږي چې د وفات شوي وگړي د قبر په طفيل او واسطې سره د دعا د غوښتلو عقیده زموږ د لارښود او رهنما، د کامل پير او امام اعظم صلی الله عليه وسلم له اړخه مسلمانانو ته ورکړل شوې نه ده. او که نه حسين رضی الله عنه به دخپلې کورنۍ دنيا د غسې په داو نه وې ايښې، بلکه هغه به هملته په مدينه کې دهغه قبر نه لاسونه چاپيره کړي وې، چيرې چې دهغه ستر نيکه، امام الانبياء، د انسانانو وياړ لې سردار محمد صلی الله عليه وسلم ارام کوی.

د قبر پالني ناروغتيا د مسلمانانو تر منځ د وبا د ناروغتيا په خير خپره شوي ده، ما يو کس د يوه مزار څخه د وتلو په وخت کې کوت، چې بيا بيا يې ويل: ډيره ښه پيره! لکه څنگه چې ستا خوبه وي.. ما ترې وپوښتل چې پير دې څه کړي دي؟ ځواب يې را کړ چې: زما دلته د حاضري د ورکولو دومره موده شوې ده خو زما مراد تر اوسه پورې نه دې پوره شوې، ما ورته وويل چې: محترمه! الله ته ورغږ کړه. ويې ويل چې: همدا پخپله الله دې! نعوذ بالله (انا لله و انا اليه راجعون).

الله دې داسې ناپوهانو ته لارښوونه وکړي. امين

نيک عمل څه ته وايي:

هغه نیک عمل د الله په دربار کې قبلېږي چې د الله تعالیٰ د خوشحالی له پاره، د هغه له ويرې او د رسول الله صلی الله عليه وسلم د تگلارې سره سم تر سره شوي وي. لکه چې قران کریم فرمائي:

«اي زما پيغمبره! دوي ته ووايه چې که چيرې تاسې د الله سره محبت کول غواړئ نو زما پيروي وکړئ، الله به له تاسې سره محبت وکړي او ستاسې گناهونه به در وښيي، هغه ډير زيات ښونکي او مهربانه ذات دي.» (ال عمران: ۳۱)

يعني د پيغمبر صلی الله عليه وسلم پيروي پخپله ستره وسيله ده، د همدې په واسطه د الله تعالیٰ اذن او اجازه تر لاسه کيږي، او همدا د الله تعالیٰ له اړخه اجازه ده.

د دعا کولو اهميت:

دعا يوه مکمله او مضبوطه وسيله ده. په قران او حديث کې يې زيات فضائل راغلي دي چې دهغې لړۍ څخه دغه څو د نمونې په توگه يادوو:

• سيدنا سلمان فارسي رضی الله عنه فرمائي چې يو ځل نبی کریم صلی الله عليه وسلم وفرمايل: تقدیر د دعا پرته بل هيڅ شې نه شي بدلولې او عمر د نيکۍ پرته بل شي نه شي زياتولې.»

(جامع الترمزي، القدر باب ماجاء الايرد القدر الا الدعاء ۲۱۳۹م حديث)

• سيدنا نعمان بن بشير رضی الله عنه فرمائي چې: نبی کریم صلی الله عليه وسلم وفرمايل چې:

«دعا په خپله عبادت دې» (جامع الترمزي، الدعوات، باب منه الدعاء مخ العبادة، ۳۳۷۲م حديث، و سنن ابن ماجه، الدعاء، باب فضل الدعاء ۳۸۲۸م حديث)

بيا رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل چې:

«ستاسې پروردگار فرمائي چې: تاسې دعا له ما څخه و غواړئ، زه ستاسې دعا قبولم. هغه خلک چې زما د عبادت (دعا) څخه تکبر کوي هغوي به ډير ژر په ذليله توگه د دوزخ په اور کې ورواچول شي.» (المؤمن: ۴۰/۲۰)

• سيدنا ابوهريره رضی الله عنه فرمایي چې: درحمت نبي صلی الله علیه وسلم وفرمايل چې: هر هغه څوک چې د الله تعالیٰ څخه دعا نه غواړي، الله ترې ناراضه کيږي. (جامع الترمزي، الدعوات، باب منه من لم يسأل الله يغضب عليه، ۳۳۷۳م حدیث)

• الله تعالیٰ فرمایي چې:

«يا الله دخيل بنده له پاره كافي نه دي؟» (الزمر: ۳۹/۳۲)

دا پوښتنه د هغو خلکو عقل ته د فکر کولو بلنه ورکوي چې د الله تعالیٰ دروازي پرېږدي او اخوا ديخوا ځايو کې تيند کونه وهي.

• الله تعالیٰ فرمایي چې: «کله چې زما بندگان له تا څخه زما په اړه وپوښتي (نو ورته ووايه چې) زه ډير نژدې يم، کله چې يو دعا کونکې دعا کوي نو زه يې قبولم، نو دهغوې له پاره هم په کار دي چې زما د حکم متابعت وکړي او يواځې پر ما ايمان ولري ترڅو ښکينه بيا مومي.»

(البقرة: ۲/۱۸۲)

دعاگانې ولې نه قبلېږي؟

دا ډيره مهمه او په زړه پورې پوښتنه ده. د دې علت څو ډوله شوني دي. خو دهغوې څخه يو دا دي چې د دعا کولو په وخت کې د اخلاص کمښت موجود وي. که چيرې د انسان تکيه په بل کوم قوت، په خپل ځواک او ذهانت، په کوشش، سپارښتنه، رشوت او يا نورو ذرايعو باندې وي نو بيا خو په الله تعالیٰ باندې تکيه او باور کمېږي نو هغه به بيا د الله تعالیٰ څخه رسمي دعا غواړي، الله تعالیٰ به هم هغه همغو ذرايعو ته ورحاله کړي، دا نه وايو چې انسان دې هغه جايز او شرعي ذرايع پرېږدي، خپلې هڅې دې کوي خو دهغې حتمي پایلې دي پر الله تعالیٰ باندې پرېږدي.

دويم علت يې مصلحت دي. مور په انسان تر ټولو ډيره مهربانه او شفيقه اوسي، کله چې مور محسوس کړي چې دهغه کوچني دکوم داسې شي په لور لاس ور اوږدوي چې هغه ته ضرر رسونکې دي نو بيا دخپل کوچني د دې غوښتنې په کلکه مخالفت کوي، که چيرې دا کوچني دغه ضرر رسونکې شي په لاس کې هم واخلي نو بيرته يې ترې په زور اخلي، که څه هم دا کوچني په چغو چغو و ژاړي او دخپلې مور په دې کار احتجاج هم وکړي. بلکه که چيرې د خوړلو کوم مضر شي په خوله کې هم واچوي نو بيا دهغه په خولې کې گوتې ننباسي او هغه شي ترې بيرته راباسي، که څه هم هغه کوچني دا کار په خپل ځان باندې ظلم او تيرې هم وگڼي.

د نبي کریم صلی الله علیه وسلم د ارشاداتو څخه ډاگيزه کيږي چې الله تعالیٰ په خپلو بندگانو باندې د مور څخه هم ډير شفيق او مهربانه دي. کله چې بنده ورته دعا له پاره لاس اوږدوي او هغه د بنده له پاره گټور نه وي نو هغه ورته نه ورکوي، بلکه هر هغه نعمت چې د بنده له پاره ضرر رسونکې وي نو که هغه ورکړي هم بيرته يې ترې اخلي، او دا دهغه د شفقت يوه نښه ده. لکه څنگه چې يو کوچني په هر حال کې چې وي د مور لمنه نه پرېږدي، بلکه دهغې په غيږ اولمن کې د ډاډ او سکون احساس کوي او هغه دخپل ځان له پاره درحمت مجسمه گڼي، نو په همدې توگه انسان ته

په کار دې چې د الله تعالی رحمت څخه هیڅکله هم ناهیلې نه شي. ځکه چې الله تعالی خود مور څخه هم ډیر شفیق او مهربانه دې. دیوه روا او جایز شي د تر لاسه کولو هڅې دې په پر لپسې توگه کوي، او د دعا په غوښتلو کې دې تنبلی نه کوي، ځکه چې گټور شي الله تعالی ورکوي، او که نه دهغې نعم البدل ورکوي او یا دهغه دعا د قیامت له پاره ذخیره کوي، په هر صورت د الله تعالی او بنده تر منځ اړیکې باید په پر لپسې توگه قایم و اوسی، د ټولو هڅو او کوششونو پایلې دهغه په رحمت پورې تړلې دي. د جایزو او روا هڅو تر څنگ باید سترگې دهغې په رحمت باندې نښتې وي، په همدې کې سکون او عافیت دې، لکه چې الله تعالی فرمایي:

«مونږ انسان پیدا کړ، او مونږ په دې پوهیږو چې دهغه په زړه کې څه ډول خیالات را پیدا کيږي، او مونږ دهغه ته دهغه د ښارگ څخه هم ورنژدې یو.» (ق: ۵۰/۱۲)

افسوس دهغو بې شعوره انسانانو په ناپوهۍ باندې چې د ښارگ څخه نژدې او د زړه د خیالاتو پوهیدونکي هیروي او دهغو خلکو په لور میلان پیدا کوي چې الله یې په اړه فرمایلی دی چې هغوی په ژوند کې بې وسه دي، د مړینې وروسته بې خبره دي او د قیامت په ورځ به انکار کوي.

اې خلکو! د الله تعالی سره د مخاطب کیدو لارې چارې زده کړئ، هغه د ځواک خاوند دې، مجبور نه دې. هغه د ښارگ څخه هم نژدې دې، لري نه دې. دهغه علم مکمل دې، دنورو په څیر نامکمله او نیمگړې نه دې، هغه ته زوال کمزوري او مړینه نه شته، بلکه:

«هغه ژوندې دې، دهغه پرته بل د عبادت وړ څوک نه شته، بس همغه ته په خالصه توگه ور غږ کړئ، او دهغې عبادت وکړئ، ټول تعریف یواځې د الله له پاره دې چې د ټولو جهانونو پروردگار دې.»

(المؤمن: ۴۰/۲۵)

«ته دبتانو څخه هیله من یی او د خدای څخه ناهیلې، نوماته ووايه چې ددې نه اخوا نور کفر به څه وي»

دعلي هجوري فرمان:

دا هغه بزرگ دې چې د تبلیغ په لړ کې یی د افغانستان دغزنی د ولایت څخه لاهور ته تشریف راوست. او بیا دمړینې وروسته همدلته په لاهور کې ښخ کړل شو. اوس دهغه په مزار باندې ډیرکي خلک غیر شرعي او غیر اخلاقي حرکات تر سره کوي او دهغه پورې خپلې هیلې تړي، هغه په خپل مشهور کتاب (کشف الاسرار) کې خپل ځان مخاطب کړې او لیکلی یی دی چې:

«اې علي! خلک تاته گنج بخش (خزانه بخښونکې) وایی، خو ستا په واک کې چا ته د ورکولو له پاره یوه پیسه هم نه شته. ته په دې باندې مه ویارېږه، ځکه چې گنج بخش او رنج بخش یواځې د الله تعالی ذات دې.»

خو ددې قوم به څه حال وی چې اصل دا تا گنج بخش یی پری ایښې او هغو بزرگانو ته دا تا او گنج بخش وایی او دهغوې روحونو ته تکلیف ور رسوي، په یقین سره د قیامت په ورځ به الله تعالی دهغوې څخه پوښتنه کوی، دا ټوله لړۍ دیوه کارو بار په خاطر روانه ده.

د دعا کولو طريقه:

په قرآن کریم کې الله تعالیٰ د ډیرو انبیاءو کرامو هغه دعاوې را نقل کړي دي چې هغوی په مختلفو حالاتو کې الله تعالیٰ ته کړي دي ترڅو مسلمانان په همورته حالاتو کې همغسې دعاوې و غواړي. ددوی له ډلې څخه مو د یو څو یادونه مخته کړی ده، د احادیثو په کتابونو کې زیات شمیر دعاگانې راغلي دي چې پخپله رسول الله صلی الله علیه وسلم به غوښتلې. غوره داده چې هغه دعاوې یادې کړل شي او په هغه لهجې او طریقې سره و غوښتل شي چې په قرآن او حدیثو کې راغلي دي. خو که چیرې دا معذوري وي چې هغه نه شي یادولې نو بیا د دعاوې کول مه پرېږدئ، الله په هره ژبه پوهیږي، هغه د زړونو په کیفیت باندې ښه خبر دی. د زړه په خلوص یې په خپله ژبه باندې و غواړئ، په هیڅ دعا کې یې د کوموې وسیلې او یا واسطه را منځته کول نه دي ذکر کړي په دې خاطر دا ډول کار ممنوع دي. د دعا په مفهوم او مقصد ځان پوه کړئ او بیا یې و غواړئ ترڅو د ژبې تر څنګ ستا زړه او دماغ هم ستا په دعا کې له تاسره یو ځای وي. له دعا مخته او وروسته د رحمتونو په نبي صلی الله علیه وسلم باندې د درود لوستل مه هیږوئ، او که نه دعا مونږه قبلېږي، او په اخر کې امین ضرور وایاست. زړه د هر ډول شرک څخه پاک او یواځې د الله له پاره یې پاک کړئ.

د درود فضیلت او اهمیت:

د درود اهمیت داسې وگڼئ چې د درود پرته کوم لمونځ لمونځ نه دي او نه کومه دعا دعا ده، خو درود هم باید په مسنونو توګه وي، ځکه مسلمانانو په خپله خوښه باندې زیات شمیر درودونه جوړ کړي دي او په هغې یې نومونه هم ایښي دي، ددې یوه په اړه هم د احادیثو په کتابونو کې یادونه نه ده شوې. داسې درود که تاسې د زړه دا خلاصه هم و لولئ چې زمونږ د نبي صلی الله علیه وسلم له اړخه مهر شوې نه وي نو بیا تاسو په خپله پرېکړه وکړئ چې داسې خرابه اوله منځه تللې سکه به څوک په مارکیت کې قبوله کړي؟ یعنې د سنتو پر خلاف اخلاص هم بې کاره دي.

تل هغه مستند درود ولولئ چې د احادیثو په کتابونو کې درج شوي دي، دهغوی له ډلې څخه یو هغه دي چې مونږ یې په لمانځه کې لولو. زما مشوره داده چې خپل ځانونه په ډیرو ستونزو کې راگیر نه کړئ، او یواځې همدغه د لمانځه درود شریف ولولئ، لږ تر لږه خو به زړه ته دا ډاډ را پیدا کيږي چې په دې باندې د مدینې مهر شته، په قرآن مجید کې د درود شریف له پاره دا ډول حکم راغلي دي.

«الله او دهغه ملائکې نبي (صلی الله علیه وسلم) باندې درود وایی، ای د ایمان خاوندانو تاسو هم پر هغه باندې درود او سلام وایاست.» (الاحزاب: ۵۶/۳۳)

سیدنا عبد الرحمن بن ابی لیلیا رضی الله عنه وایی چې: کعب بن عجره رضی الله عنه زما سره د کتلو له پاره راغې او راته یې وویل چې ایا زه تا ته هغه شې هدیه نه کړم چې ما د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه اوریدلې دي؟ ما ورته وویل چې: هو! ضروري راته هدیه کړه. هغه وویل چې: مونږ د نبي صلی الله علیه وسلم څخه وپوښتل چې: ای د الله رسوله! مونږ پر تا او ستا پراهل بیت باندې څه ډول درود وایو؟ نبي کریم صلی الله علیه وسلم وفرمایل چې: داسې یې وویي:

«اللهم صلى على محمد ، وعلى آل محمد ، كما صليت على ابراهيم و على آل ابراهيم انك حميد مجيد. اللهم بارك على محمد وعلى آل محمد ، كما باركت على ابراهيم و على آل ابراهيم انك حميد مجيد »

«اي زمونږ پروردگاره ! پر محمد او دهغه په کورنۍ باندې رحمت وکړه لکه څنگه دې چې په ابراهيم او دهغه په ال باندې رحمت لېږلې و. بيشکه چې ته تعريف کړل شوې او پاک يی. اي زمونږ پروردگاره ! پر محمد او دهغه په کورنۍ باندې برکتونه وکړه لکه څنگه دې چې په ابراهيم او دهغه په ال باندې رحمت کړې و ، بې شکه چې ته تعريف کړل شوې او پاک يی.» (صحيح البخاري: احاديث الانبياء ، ۳۳۷۰م حديث او صحيح مسلم ، الصلاة باب الصلاة على النبي صلى الله عليه وسلم ، بعد التشهد ، ۴۰۶م حديث)

د درود مقام:

د سيدنا ابوهريرة رضی الله عنه څخه روايت دې چې نبي کریم صلی الله عليه وسلم وفرمايل چې: هر څوک چې پر ما يوځل درود ووايي نو الله تعالی پرې لس ځلې رحمت نازلوي. (صحيح مسلم ، الصلوة ، باب الصلوة النبي صلى الله عليه وسلم بعد التشهد ۴۰۸م حديث)

اوس تاسو پخپله پريکړه وکړئ چې هسې د خپله ځانه جوړ شوي درودونو باندې خپل وخت او ثواب ولې ضايع کوئ ، حقيقت دادې چې د کوم درود سند چې در رسول الله صلی الله عليه وسلم پورې نه رسيږي هغه باطل دې. پاته شو اصل درود شريف ، نو هغه بايد تل ولوستل شي. دهغې جملې په پيل کې چې اللهم ربنا لفظ راغلي وي هغه دعا وي نو په دې خاطر درود شريف هم دعا ده.

د دعا وخت:

که څه هم دعا هر وخت کول په کار دی. خو څو داسې وختونه دې چې د احاديثو په کتابونو کې راغلي دي دهغې ډلې څخه زه غواړم چې يواځې د يوه وخت يادونه وکړم.

سيدنا عبد الله بن مسعود رضی الله عنه فرمايي چې ما لمونځ کاوه چې رسول الله صلی الله عليه وسلم راغې ، سيدنا ابوبکر صديق او سيدنا عمر رضی الله عنهما دواړه ورسره و ، زه د لمانځه وروسته کيناستم نو د الله تعالی تعريف او ستاينه مې پيل کړه بيا مې په رسول الله صلی الله عليه وسلم باندې درود و لېږه ، او د خپل ځان له پاره مې دعا وکړه . نبي اکرم صلی الله عليه وسلم را ته وفرمايل چې:

«هر څه چې غواړې ويی غواړه ، درکول کيږي ، ويی غواړه ، درکول کيږي» (جامع الترمزی ، الصلاة ، باب ما ذکر فی الشاء على الله ۵۹۳م حديث)

يعنې لمونځ د دعا له پاره ډير غوره وخت دې ، لمونځ د مؤمن معراج دې. په دې وخت کې مؤمن په پوره توگه د الله تعالی سره نېغ په نېغه خبرې کوي ، او د دې له پاره هيڅ ډول وسيلې ته هم اړتيا نه شته.

واسطه نه طفيل:

د داسې دعا کونکو له پاره الله تعالی فرمايي چې:

«همدا خلک دي چې مونږ دهغوې د اعمالو څخه بڼه اعمال قبلوو. او دهغوې د بديو څخه تيرېږو، همدوي د جنت خاوندان دي.» (الاحقاف: ۱۲/۴۵)

دعا عبادت دې او دا يواځې د الله تعاليٰ حق دې، د دعا د نه غوښتلو په اساس الله تعاليٰ نا راضه کيږي دعا او د نبي صلي الله عليه وسلم د اطاعت نه پرته بله کومه ستره وسيله نه شته. د دې نه علاوه د خپله ځانه هر جوړ شوي فعل مشرکانه فعل دې او شرک ظلم دې لکه چې الله تعاليٰ فرمايي:

«او کله چې لقمان خپل زوی ته نصيحت کاوه او ورته يې وويل چې: اي زما زويه! د الله سره هيڅوک شريک مه جوړوه، بې شکه چې شرک د ټولو ظلمونو څخه ستر ظلم دې» (لقمان: ۳۱/۱۳)

په همدې ځاي کې الله تعاليٰ د مور او پلار حق بيانوي او بيا د مور مقام بيانوي خو بې حدو حساب. خو که چيرې احسان کونکي مور هم د الله سره د شرک له پاره حکم وکړي نو بيا الله تعاليٰ حکم کړي دې چې په دې خبره کې دهغې فرمانبرداري مه کوئ خو د دنيا په کارونو کې دهغې خدمت ته ورو دانگئ.

شرک اعمال له منځه وړي:

د الله نه وروسته، په دواړو جهانونو کې د نبي صلي الله عليه وسلم څخه بل ستر شخصيت زمونږ په وړاندې نه شته. خو د شرک په اړه چې دهغه صلي الله عليه وسلم په باره کې کوم فرمان الله تعاليٰ نازل کړي دې هغه هم ووينئ:

«او بې شکه مونږ ستا لورې ته او ستا څخه تر مخه خلکو ته وحي ليرلې وه چې که چيرې تاسو د الله سره شرک وکړ نو ستاسو ټول اعمال به ضايع کړل شي او تاسو به د زيان کارانو له ډلې څخه وگرځئ.» (الزمر: ۲۵/۳۹)

يوه خبره په ياد لرئ چې الله د کوم خاص قوم او يا خاص وگړي سره محبت نه کوي بلکه د خپل قانون سره محبت لري، هر هغه څوک چې دهغه قانون ومني همغه ورته منلې او محبوب دې. او څوک يې چې و نه مني هغه ورته مردود دې. الله تعاليٰ په قران کې د ابراهيم، اسحاق، يعقوب، نوح، سليمان، ايوب، يوسف، موسي، هارون، ذکريا، يحيي، عيسي، الياس، اسماعيل، يونس او لوط عليهم السلام په يادولو سره وييلې دي چې دوي ته په نورو خلکو باندې برتري او فضيلت ورکړل شوې دې، خو دهغوې په اړه يې دا هم فرمايلي دي چې:

«دهغوې پلرونه او نيکونه، او دهغوې د زامنو او ورونو څخه ډير مونږ نازولې او مستقيمې لارې ته مو هدايت کړي دي، دا لارښوونه د الله له لورې ده، د خپلو بندگانو څخه يې چې چاته وغواړي ورکوي يې. خو که دوي هم شرک وکړي نو د دوي ټول اعمال به له منځه ولاړ شي» (الانعام: ۸۸-۸۷/۲)

د دې څرگندو او صريحو اياتونو څخه دا ډاگيزه شوه چې شرکي اعمال صالح اعمال هم له منځه وړي په دې خاطر هر مسلمان ته په کار دي چې د شرک څخه ځان وژغوري.

په شرک باندې مړه کيدل:

«بې شکه چې الله دا خبره هيڅکله هم نه بښي چې دهغه سره شريک جوړ کړل شي. د دې نه علاوه کومې نورې گناگانې که وغواړي معافوي يې. هر هغه چا چې د الله سره شريک جوړ کړ نو هغه ډير ستر درواغ وويل او دا ډيره سخته گناه ده.» (النساء: ۴۸/۴)

بيا يې وفرمايل چې:

«بې شکه چې الله د دې خبرې بښنه نه کوي چې دهغه سره څوک شريک وگرځول شي، د دې نه علاوه نورې څومره گناگانې چې که وغواړي بښي يې. هر چا چې د الله سره شريک جوړ کړ هغه په گمراهۍ کې ډير مخکې تللې دې.» (النساء: ۴/۱۱۲)

شرک دومره خطرناکه گناه ده چې دهغې پرته به د نورو پريکړه په خپل وخت سره کيږي، خو د شرک پريکړه دمخه کړل شوې ده، او هغه دا چې دهغې په اړه بښنه نه شي کيدې، د افسوس خبره داده چې د دې نه اخوا د پاتې گناه کونکو څخه دا هيله کيدې شي چې هغوي به کوم وخت توبه وکړي، ځکه چې گناه ته هر څوک گناه وايي. خو مشرک او بدعتي ټول عمر په دې غلطې انگيرنه کې پروت وي چې هغه نيکي کوي او هغوي شرک او بدعت گناه نه گڼي، همدا علت دې چې هغه ته په خپل ژوند کې د توبې کولو اړتيا نه محسوسيږي، هغه دخپل ځان له پاره د غڼې په څير خپله دغه د ځانه جوړه کړل شوې کلا مضبوطه او خوندي گڼي، خو د حقيقت يوه څپه هغه د نابودۍ سره مخ کوي.

شرک د ټولو بديو جرړه ده:

مشرک په دې عقیده پوخ باور لري چې د الله تعاليٰ څخه دد عا د قبلولو له پاره سپارښتنې ته اړتيا ده. د غڼې په څير ټول عمر په خپلې همدې غلطې انگيرنې کې را نغښتي وي او فکر کوي چې که هغه فلانکې بزرگ مې سپارښتنه وکړي نو ماته به نجات را کړل شي، او د ټولې خرابۍ به مې را جوړې کړي. هغه دخپلو خيالونو په مطابق د بزرگانو روحونه دخپل ځان په اړه خوشحالي، او دهغوي په نوم نذرونه او نيازونه ورکوي او د عرس او بندارونو له پاره خپله حاضري کافي گڼي، او په دې توگه خپل عمر تيروي. هغه خپل ځان د پاته گناهونو څخه ازاد گڼي، يعنې شرک د ټولو گناهونو جرړه ده. د نمونې په توگه يوه بازاری بنځه دخپلو گناهونو د بښلو له پاره هيڅکله هم جومات ته نه ورځي خو د پير په مزار باندې د يوه څادر غوړول ځانته کافي گڼي او په همدې غلطې انگيرنې سره خوشحاله وخت تيروي. په اخبارونو کې به مود تنستولو او لوټولو پيښې او خبرونه تر سترگو تيريري، دا ټول هر څه د شرک پايلې دي.

ولې شرک:

هيڅکله هم دا د ياده ونه کارې چې شيطان زمونږ ازلي او ابدي دښمن دې، هغه تل هڅه کوي چې انسان هر وخت او هر گړۍ بنسکار کړي، نو هر انسان چې لږ څه هم د الله د ياده غافل شي سمدستي پرې شيطان ولکه کوي لکه چې الله تعاليٰ فرمايي:

«او هر چا چې د رحمن د يادولو څخه غفلت وکړ، مونږ پرې شيطان مسلطوو، او هغه دهغه هم ناستې گرځي. بيا هغه د نيغې لارې څخه مننه کوي او هغه فکر کوي چې هغه ته لاره بښوول شوې ده، ان تردې چې هغه زمونږ خواته را ورسيري نو (خپل شيطان ته به) ووايي: کاشکې چې زما اوستا تر منځه د شرق او غرب په اندازه واټن موجود وای. دا خو بدترين ملگرې و خوت.» (الزخرف: ۳۸-۳۷/۴۳)

دبله اړخه الله تعالی د حق د لټون جذبه په هر زړه کې ایښې ده ، انسان ټول عمر د حق پلټونکې اوسي ، شیطان د انسان د دې جذبې خځه پوره گټه پورته کوي او هڅه کوي چې انسان بې علمه پاته شي ترڅو د حق او باطل ترمنځ بیلټون ونه شی کولې . اوبیا د پورتنې ایتونو په مطابق دهغوې تر مخه باطل داسې را مخته کوي چې انسان یی حق وگڼي او دخپل ژوند پانگه پرې مصرف کړي په دې اساس هیڅکله هم ورته د توبې کولو توفیق نه په برخه کیږي ان تردې چې د مرگ څپه ورباندې راشي او حقیقت یی تر مخه راڅرگند شي او هغه ورځ راشي چې په اړه یی الله تعالی فرمایلي دي:

«په هغه ورځ به ظالمانو ته دهغوې معذرت هیڅ گټه نه ور رسوي او په هغوې به لعنت وربږي او بدترین ځای به یی په برخه کې راځي.» (المؤمن: ۵۲/۴۰)

شیطان ډیر ښه پوهیږي چې د شرک نه پورته بله کومه ستره گناه نه شته ، ځکه چې د شرک په اړه ښښه نه شته . همدا علت دې چې هر وخت کې ډیره کي خلک په شرک کې ککړ وي ، دهغه ډیر زیات لښکر دهغه د کومک له پاره په دې لاره کې مصروف وي ، هغه د علماؤ ، پیرانو او درویشانو په لباس کې پر انسان باندې حمله کوي . الله تعالی مونږ دهغه ددې کړچار څخه په دې توگه خبر کړي یو:

«کومو خلکو ته چې مونږ کتاب ورکړې ، هغه هغوې داسې پیژنې لکه څنگه چې خپل بچیان . خو په هغوې کې داسې یوه ډله شته چې په داسې حال کې چې حق پیژنې سترگې ترې پټوي.» (البقرة: ۱۴۲/۲)

دا هغه غنم شکله اوربشې پلورونکې مولوي صاحبان ، درویشان او پیران دي چې ددرگاگانو رونق اود هغوې د قوت سرچینه هم مونږ په خپله یو . هغوې د حق د پټولو له پاره زمونږ څخه معاوضه هم ترلاسه کوي ، الله تعالی فرمایي چې:

«ای د ایمان خاوندانو ! ددې عالمانو او پیرانو څخه یی ډیر داسې دي چې په باطله توگه د خلکو مالونه هضموي او د الله د لارې څخه هم (خلک) منه کوی.» (التوبه: ۳۴/۹)

مونږ دومره ناپوهه یو چې دخپل هر څه په څارولو باندې بیا هم د باطل په گمان کې پریوتې یو . اوفکر کوو چې هغوې پر مونږ ډیر زیات احسان کوي ، دا خلک هم زمونږه وینه زبښنې او پر مونږ باندې فوقیت ترلاسه کوي ، مونږ دومره په ویره کې اچوي چې دهغوې له پاره د جنگ جگړې او ان تر مړینې پورې تیار یږو .

«ای خدایه ! ستا دا ساده بندگان چیرې ولاړشي ، سلطاني هم عیاري ده او درویشي هم عیاري.»

همدا راز الله تعالی فرمایي چې:

«او کله چې هغوې ته زمونږ څرگند ایاتونه واورول شي نو ته ویني چې د حق د منکرینو مخونه وران و بجاړ شي اوداسې محسوسیږي چې هغوې به زمونږ د آیتونو په لوستونکې هم حمله وکړي.» (الحج: ۲۲/۷۲)

درنو لوستونکو ! تاسو به ډیر داسې حالات هم کتلې وي ، دا ټول دهمغه دوکه کونکو کړچار دي . عوام پرې غولېږي ، ځکه دوی د اسانه مذهب او ښښې له پاره تبلیغات کوی چې خلکو ته ډیر غوره ښکاري . هغوې همدا حق گڼي او په همدې باندې د خپل ژوند پانگه مصرفوي . اوبیا وایی چې:

«کله چې هغوي ته وويل شي چې دهغو احکامو پيروي وکړئ چې الله پرتاسې نازل کړي دي نو په ځواب کې وايي چې مونږ د هماغې طريقې پيروي کوو چې خپل پلرونه او نيکونه مو پرې موندلې و. ولو که دهغوي پلرونه او نيکونه ناپوهه او د نيغې لارې څخه بې لارې وو.» (البقرة: ۱۷۰/۲)

«کله چې هغوي ته وويل شي چې تاسې د الله په نازل کړل شوي کتاب ، يعنې د قران او د الله د رسول په لور راشئ ، نو دوي ځواب ورکوي او وايي چې مونږ ته همغه څه کافی دی چې خپلو پلرونو او نيکونو راته رانېولې دي. (ايا همدا د پلرونو او نيکونو تقليد به چلېږي ،) که څه هم هغوي په څه نه پوهيدل او نه ورته د سهې لارې په اړه معلومات وو.» (المائده: ۱۰۴/۵)

درنولو ستونکو !

راځي چې د معجزاتو او کراماتو د حقيقت په اړه د قران کريم په رڼا کې لږ څه غور وکړو.

معجزه او کرامت:

زمونږ د غولولو او دوکې له پاره چې کوم (معجزات او کرامات) مونږ ته اورول کيږي دهغې ډلې څخه يې ډير له ځانه جوړ شوي او هوايي خبرې دي. خو که چيرې رينبستيا هم وي نو تاسې يوه خبره ياده لرئ چې معجزه د نبي او کرامت د ولي خپل فعل نه وي ، بلکه دا په پوره توگه د الله تعاليٰ فعل دي. دهغې په ښکاره کولو کې بزرگان بې وسې دي .

د نمونې په توگه ووينئ چې کفارو به بيا بيا د معجزې د ښکاره کولو غوښتنه کوله او د نه وړاندې کولو په وخت کې به يې په رسول الله صلی الله عليه وسلم باندې نيوکې کولې. الله تعاليٰ دهغوي په ځواب کې وويل چې:

«او له تانه مخکې مونږ نور پيغمبران هم استولي وو ، هغوي ښځې او اولادونه هم درلودل ، دهېڅ نبي په وس کې هيڅکله هم نه وه چې د الله د اذن پرته کومه معجزه رانښکاره کړي ، بلکه دهرې وعدې له پاره يوه ليکنه وى.» (الرعد : ۱۱۳/۳۸)

بيا يې څرگنده کړه چې دا کومه نوې نيوکه نه ده ، بلکه د نوح قوم ، او دعاد او شموديانو يادونه يې کړې ده ، ورته يې وويل چې هغوي هم په خپلو انبياؤ باندې نيوکې کولې ، چې يادونه يې الله تعاليٰ په قران مجيد کې داسې کړې ده:

«هغوي وويل چې: ته خو هم زمونږ په څير بشريې. ستا اراده خو دا ده چې ته مونږ دهغه څه د عبادت څخه مننه کړې چې زمونږ پلرونو او نيکونو به کول. نو زمونږ مخې ته کوم څرگند او واضح دليل راوړه. دهغوي انبياؤ وويل چې: مونږ خو هم ستاسې په څير بشريو خو الله د خپلو بندگانو څخه چاته چې وغواړي احسان پرې کوي ، زمونږ د وس خبره نه ده چې د الله د اجازې پرته کوم دليل راوړو. دايمان خاوندانو ته په کار دي چې يواځې په الله توکل وکړي.» (ابراهيم: ۱۱۳/۳۸)

نو که چيرې تاسې اوس هم په خبره پوه شوي نه ياست ، نو راځئ چې زه ستاسې تر مخه يو دوه نور مثالونه وړاندې کړم .

۱- دمصر څخه د وتلو وروسته مدين ته د موسي عليه السلام د تللو قصه مخته بيان شوې ده ، هغه قصه په دې ځاي كې پاې ته رسيدلې وه چې موسي عليه السلام د الله تعالي نه كومك غوښتې و . نو دغو دواړو ځوانو نجونو د خپلو حيواناتو د خړو بولو دغه پيښه خپل پلار ته واوروله ، او مشوره يې وركړه چې هغه همدلته له ځانه سره ملازم كړي ، ځكه چې مونږ كوم وروړ هم نه لرو . دهغوي څخه يوه دهغوي پلار د موسي عليه السلام د راوستلو پسې وړ وليږله ، دا پلار هم د الله نبي سيدنا شعيب عليه السلام و ، هغه په دې وخت كې كمزورې شوې و او د سترگو ديد يې هم له لاسه وركړې و .

د سيدنا موسي او سيدنا شعيب عليهم السلام تر منځه يو تړون وشو ، سيدنا شعيب عليه السلام خپله يوه لور هغه ته په نكاح وركړه . د تړون او معاهدې دوخت د پاې ته رسيدو په وخت كې موسي عليه السلام خپله ښځه له ځانه سره را واخسته او د خپل وطن مصر په لور روان شو .

ځنگلي لاره وه او د سختې يخنې موسم و ، شپه وه اولاره هم ورته نه وه معلومه . موسي عليه السلام خپلې محترمې ميرمنې ته وويل چې هلته په غره كې ماته اور تر سترگو كيږي زه به هلته ولاړ شم ترڅو تاسو ته د اور سكروتيې راوړم . ترڅو تاسې پرې گرم شئ او شايد ماته دهغه ځايه كوم لارښوونكې هم را پيدا شي . كله چې هلته ورورسيد نو اواز ورته وشو چې:

«اې موسي ! زه الله ، د جهانونو پالونكې پروردگار يم . ته خپله امصا كيږده . كله چې موسي هغه د يوې سترې اژدها په څير په خوزښت كې وكتله ، نوشا يې را واپوله او په تينسته شو ، ان تردې چې شاته يې هم نه كتل . الله ورته وفرمايل : اې موسي ! مخته راشه او مه ويريږه ، ته بلكل خوندي يې .»

(القصص: ۳۱-۳۰/۲۸) .

په زړه پورې خبره ده چې دا امصا تر ډيره وخته پورې د موسي عليه السلام په لاسو كې وه ، دهغې د غورزو لود د حكم څخه مخته ، الله تعالي ددې امصا د كيفيت په اړه او هم دهغه د زړه څخه د ويري د ويستلو په خاطر ترې پوښتلي وو چې:

«اې موسي ! ستا په نبي لاس كې څه شې دې ؟ ورته وويل چې : دا زما امصا ده . زه پرې تكيه كوم او تر څنگ يې پرې خپلو گډو ته د ونوپانې را څنډم ، ددې نه علاوه ددې څخه څه نورې گټې هم اخلم . نو ورته وويل شول چې اې موسي ! هغه په زمكه وغورزو .» (طه: ۱۹-۲۰/۱۷)

د قران عبارت مونږ ته څرگندوي چې د سيدنا موسي عليه السلام په وهم او گمان كې هم نه و چې ددې امصا صورت او بڼه به په دې توگه بدلېږي ، كه چيرې دهغه په زړه كې كوم داسې تصور د پخوا څخه موجود وايي نو بيا به هيڅكله هم نه وي ويريدي . بيا ووينئ چې موسي عليه السلام د فرعون په دربار كې د الله تعالي د پيغام د ورسولو له پاره و دريد ، او د همدې امصا څخه چې كله الله تعالي و غوښتل څو معجزې را څرگندې شوې . فرعون او دهغه ملگرو هغه جادو و گانه ، دمقابلې له پاره يې جادوگران راوغوښتل ، جادوگران په ټاكل شوي وخت راغلل ، او د خپل جادو څرگندونه يې وكړه . هغوي د كوچنيو كوچنيو لركيو اورسيو څخه ماران جوړ كړل ، چې قران يې دا ډول يادونه كړې ده:

« کله چې د جادوگرانو امصاگانې او رسي د هغوي د جادو په اساس په خغاسته شوې ، نوموسې وويږيد خو ويږه يې په خپل زړه کې پټه وساتله. نومونږ ورته وويل چې: اې موسې! مه ويږيږه هم ته به غالبېږي ، هغه څه چې ستا په بڼې لاس کې دي هغه را وغورزوه ، دا به ټول هغه شيانو چې دوي جوړ کړي دي تير کړي ، » (طه: ۲۹-۲۲/۲۰)

لږ څه غور وکړئ! همغه سيدنا موسې عليه السلام او همغه امصا ، چې ددې نه مخته يې څو ځله په هغې تجربه هم کړې وه ، خو هر ځل هغه په مار بدلول دهغه په وس کې نه و او نه ورته دا ډاډ ور په برخه و چې زما د غورزولو وروسته به ددې څخه ستره اژدها جوړه شي ، او که نه د ويږيدو اړتيا ورته نه وه. بلکه په پټه به يې را غورزولي وې او دا ټول هر څه به يې تير کړي وې. خو دا د الله کار دې ، او که نه موسې عليه السلام په زړه کې ويږه محسوسوله ، اوس يو مثال ووينئ ، اوداد دواړو جهانونو د سردار د سيدنا محمد صلی الله عليه وسلم په اړه دې:

د کفارو غوښتنو ته وگورئ اودهغه صلی الله عليه وسلم ځواب واورئ ، کفارو د معجزاتو د رابنکاره کولو غوښتنه کوله ، لکه چې الله تعالی په قران کریم کې داسې بيان کړي دي:

« هغوي وويل چې: مونږ ستا خبره نه منو. تر هغو چې ته زمونږ له پاره دا زمکه خيري کړې او يوه چينه ترې را ونه کاږي. اويا ستا له پاره دکجور و او انگورو يوباغ وي اوته په هغې کې نهرونه روان کړې اويا ته اسمان ټوټې ټوټې کړې اوزمونږ په سري را پری باسې لکه څنگه چې ته دعوي کوي. يا الله او ملائکې زمونږ مخې ته راوړې ، يا ستا له پاره د سرو زرو يو کور جوړ شي ، يا ته اسمان ته وڅيژي ، خومونږ به ستا په ختلو تر هغې يقين ونه کړو تر څو چې ته پر مونږ باندې داسې يو ليکلې سند راوړې ، چې مونږ يې ولولو. (اې نبي!) ورته ووايه چې: زما رب پاک دې. زه خو يواځې يو پيغام راوړونکې انسان يم. » (بنې اسرائيل: ۹۳-۱۱۷/۹۰)

معجزه يواځې او يواځې د الله تعالی فعل دې ، هر وخت چې د الله تعالی له اړخه اجازه شوې نو زمونږ نبي صلی الله عليه وسلم معجزه ښوولې ده. د بدر په ميدان کې هغه صلی الله عليه وسلم يو ډک موتې شگې هوا ته و شيندلې او هغه د کفارو په سترگو کې ولويدلې. ددې نه اخوا هغه وخت هم په ياد ولړئ چې د طائف بدمعاشانو زمونږ رسول په ډيره بې باکانه توگه زخمې کړ ، په تيږو بې وويشت ، او کله چې هغه صلی الله عليه وسلم د ډيري ستوماتيا څخه هلته کيناستل غوښتل نو تيږو ويشتونکو هغه کيناستو ته پری نه ښود او تللو ته يې مجبور کړ ، نو که په وس کې يې وايي يوموتې شگې به يې په لاس کې راخستې واي او په فضا کې به يې شيندلې واي ، په دې کار کې هغه ته هيڅ ډول ستونزه نه وه ، خو معجزه يواځې او يواځې د الله تعالی کار دې.

شاولي الله دهلوي محدث رحمة الله په خپل يوه کتاب (تحفة الموحدين) کې ليکي چې: « بايد دانست که کرامت اوليا حق است و منکران از ايمان حلاوتي ندارد. خرق عاديکه از انبياء ظاهر شود انرا در عرف معجزه مي خوانند. او اگر از ديگر بزرگان پديد ايد کرامتش مي نامد و منشاء هر دو يکې است. يعني قرب بارگاه الهي ، اما ظهور معجزه و کرامت باختيار بزرگان نيست بلکه با اختيار و قدرت خداي عزوجل است و بزرگان بذات خود قوت ظاهر کردن آن نمي دارند »

د لنډيز په خاطر به يې همدلته بس کړم. خو دا بايد په ذهن کې ولرو چې کوم قريب ورکونکې تاسې په قريب کې وانه چوي.

خپل ځواب به پخپله ورکوي:

هيڻوڪ دې په دې غلطې انگيرنه کې نه پريوځي چې بل څوک به يې بار پورته کړي ، اوبيا به يې څوک مسؤليت په غاړه واخلي ، الله تعاليٰ فرمايي چې:

«اي د ايمان خاوندانو ! تاسې ټول د خپلو ځانو پخپله مسؤلين ياست . که چيرې تاسې هدايت و موند نو د بل چا گمراه کيدل تاسې ته کوم زيان نه شي در رسولې .» (المائدہ: ۱۰۵/۵)

اوبيا فرمايي چې: «دهغه څخه به بل کوم ظالم وي چې درواغ خبرې جوړې اوبيا يې الله ته منسوبوي يا د الله ريښتونې خبرې درواغ وگنبي . دې خلکو ته به د نصيبونو ليکلې ور رسېږي ، ان تردې چې زمونږ ور ليرېل شوي ملایکې دهغوې درو حونو د قبضولو په خاطر راشي او ووايي چې چې هغه چيرې دې چې تاسې دالله تعاليٰ پرته را بلل ؟ ځواب به ورکوي چې هغوې ټولو مونږ پرې ايښي يو . په دې توگه به هغوې پخپله د خپلو ځانونو پر خلاف گواهي ورکوي چې دوي کفر کاوه ، حکم به وکړل شي چې تاسې هم د پيريانو او انسانانو د هغو ډلو سره يو ځای د جهنم ته ورتوځئ چې له تاسې مخته تير شوي . کله چې يوه ډله په جهنم کې ورواچول شي نو هغوې به دخپل ځان په څير بلې ډلې باندې لعنت وايي ان تردې چې ټول به په هغه ځای کې سره راټول کړل شي ، وروسته راتلونکې خلک به د مخکې تيرو شوو خلکو په اړه وايي چې اي زمونږه پروردگار ! دا هغه خلک دي چې مونږ يې گمراه کړي وو ، دوي ته د اور دوه هومره عذاب ورکړي . حکم به وشي چې د ټولو له پاره دوه هومره عذاب دې مگر تاسې پرې نه پوهيږئ ، بيا به هغه تير شوي خلک دخپل ځانه وروسته راغليو خلکو په اړه وايي چې تاسې ته پر مونږ باندې هيڅ ډول فضيلت نه دې په برخه . (تاسې پخپله گمراه کيدل غوښتل مونږ له تاسې سره څه کړي دي ؟) نن دخپلو کړنو سزا و ځکئ .» (الاعراف: ۳۹-۳۷/۱۷)

غور وکړئ چې هيڅ بهانه به نه په کار ېږي ، گمراه کونکي به په عذاب کې راگير وي ، خو دهغه فرمانبردار به دکومې بهانې يا حيلې په اساس خوندي پاته نه شي . هيڅوک به دهغه د حال پوښتونکي نه وي . د پيرې او مريدۍ دغه دعوي به درې ورې شي لکه چې الله تعاليٰ فرمايي چې:

«هغه وخت چې فرمانبرداري کونکي خلک دخپلو فرمانبردارانو څخه بې زاره شي . عذاب به په خپله مخه کې ويني او دهغوې خپل منځي اړيکې به پرې کيږي . فرمانبرداران به ورته وايي چې : هاي افسوس : که چيرې يو ځل بيا مې دنيا ته پرېږدئ نو مونږ به دهغو خلکو څخه همداسې بيزاره شو لکه څنگه چې هغوې نن زمونږ څخه بيزاره دي . په همدې توگه به الله تعاليٰ هغوې ته دهغوې کړچار وروښيي اودهغوې په زړونو کې به حسرت او افسوس وي اوهغوې به په هيڅ توگه د دوزخ د اور څخه بيرون نه شي .» (البقرة: ۱۶۷-۱۶۲)

نن دهمدې خلکو ددکانونو چلونکي وگړي ، چې دهمدې درواغجنو دعوي کونکو د تائيد له پاره د (ژوندې دې وې) نعرې وهي ، بايد خبر اوسي چې هغه ورځ به ډيره سخته وي چې په اړه يې الله تعاليٰ فرمايي:

«په هغه وخت کې چې ظالم د غم په اساس خپل لاسونه چيچي ، وايي به چې اي افسوس ! زه در رسول الله صلی الله عليه وسلم په قدم تلم ، هاي افسوس ! چې فلان شخص مې خپل همناستي نه وې غوره کړې ، وروسته ماته ذکر (قران) هم راغلې و ، (خو زما همناستي) زه گمراه کړم ، شيطان خو انسان په هلاکت کې اچوي ، بيا به رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايي چې : زما پروردگار ! زما دې قوم دا قران دغسې ايښې و ، لکه چې هغوې بلکل پري ايښې وي .» (الفرقان: ۳۰-۲۷/۲۵)

دالهي احكامو او نبوي تگلاري شاته غورزونكي او د پانده تقليد پسې تلونكي او په هغې باندي خپل خان
خارونكي دي نن هم په خپلو اعمالو باندي نظر وکړي .

قران پاک دا ويرونكي حالت داسې انخوړوي :

«کاشکې ! چې ته مجرمين په هغه حالت کې ووينې چې هغوي دخپل پروردگار تر مخ تيبت سرولاړوي او وايي چې
: اي زمونږ پروردگار ! مونږو ليدل او ومو کتل بس يوځل بيا مونږ دنيا ته بيرته ستانه کړه ترڅو مونږ نيک او
صالح اعمال تر سره کړو . بې شکه چې مونږ ته يقين تر لاسه شوې دي » .

(السجده: ۳۲/۱۲)

مه هيروي ! چې دي نړۍ ته يواځې يوځل راتلل دي . زمونږ د پيغمبر صلي الله عليه وسلم وينا ده چې مولانا حالي په
خپل مشهور کتاب «مدو جزا اسلام» کې چې په (مسدس حالي) مشهور شوې دي ، داسې را خستې ده چې:

غنيمت هڅه صحت ، علالت سڅه پهلې فراغت ، مشاغل کڅه کثرت سڅه پهلې

جواني ، برهاپڅه کڅه زحمت سڅه پهلې اقامت ، مسافر کې رحلت سڅه پهلې

فقيري سڅه پهلې غنيمت هڅه دولت جو کرنا هڅه کرلو که تهوړي هڅه مهلت

«د ناروغتيا دمخه روغتيا غنيمت دي ، او د زياتو مصروفيتونو دمخه فراغت غنيمت دي .

خواني د زړښت د زحمت نه مخته ، او د مسافرت د رحلت نه مخته اقامت غنيمت دي .

د فقيري څخه دمخه مال او دولت غنيمت دي نو هغه څه چې غواړي وي کړي ، وبې کړه چې همدا مهلت دي » .

او که نه په ناهيلي کې غم او غصه دهیچا په کار نه راځي ، لکه څنگه چې الله تعالي فرمايي:

کافران به وايي چې: اي زمونږه پروردگار ! مونږ ته د پيريانو او انسانانو څخه هغوي را څرگند کړه چې مونږ يي
گمراه کړي و ترڅو مونږ هغوي دخپلو پښو لاندي کړو او ذليله او خواري کړو » .

(حم السجده: ۴۱/۲۹)

همدا راز فرمايي چې :

«هغه ورځ چې دهغوي مخونه د اور په لور واړول شي ، نو وايي به دوي چې: هاي افسوس ! چې مونږ د الله او دهغه
د رسول فرانبرداري کولې ، وايي به چې اي زمونږ پروردگار ! مونږ دخپلو سيدنانو او پيرانو فرمانبرداري کوله ،
همغوي مونږ د سمې لارې څخه بې لارې کړو ، اي پروردگار ! هغوي ته دوه هومره عذاب ورکړه او په هغوي ډير
زيات لعنت وکړه .» (الاحزاب: ۲۸-۳۳)

همدا راز الله تعالیٰ فرمایي چې:

«کاشکې چې ته دهغو ظالمانو هغه حال ووينې چې هغوي دخپل رب تر مخه ولاړ وي ، هغوي به يو په بل الزام لگوي ، کمزوري او تر فشار لاندې خلک به خواکمنو او متکبرو خلکو ته وايي چې: که چيرې تاسې نه واست نو مونږ به مؤمن وای. دا جابر او مغروره خلک به ورته خواب ورکړي چې: ايا هغه وخت چې تاسې ته هدايت راغلي و نو مونږ ترې مننه کړي وئ؟ بلکه تاسې په خپله مجرمين ياست ، بيا به کمزوري او بې وسې خلک دغو مغرور خلکو ته ووايي چې: همدا تاسې وئ چې شپه او ورځ به مو له مونږه سره مکر او فریب کاوه او مونږ ته مو د الله سره د شرک او کفر کولو حکم کاوه. کله چې دا دواړه ډلې عذاب وويني نو خپله شرمندگي به پته کړي.» (سبا: ۳۳-۳۱/۳۴)

زما په خير انسانانو!

«دا قافله له دې ځايه تلونکې ده ، دهغه وخته وويريرئ چې ستاسې تر مخه را روان دي »

هغه به د نفسا نفسي او دخپل ځان په اړه د فکر کولو وخت وي ، هيڅوک به دهیچا مسؤليت نه قبلوي ، نن چې مونږ دکومو درواغجنو دعوا کونکو ملاتړ کوو همغوي به له مونږه په هغه ورځ بيزاره وي او حکم به وشي چې :

«را تاو شی دهغو ظالمانو څخه ، دهغوي دملگرو او دهغوي څخه چې دوي د الله څخه پرته معبودان گڼل. دوي ته د دوزخ لاره وروښيي ، لږ څه هغوي تم کړئ! دهغوي څخه پوښتنه کيږي چې: په تاسو څه شوي وو؟ اوس ولې يو دبل مرسته نه شی کولې؟ بلکه په دې ورځ به دوي ډير زيات فرمانبرداره وگرځي ، بيا به دوي يو بل ته منځ کړي او ترې و به پوښتي چې: همدا تاسو وئ چې پر مونږ باندې دخپل ځواک په زور را ختلئ ، هغوي به خواب ورکړي چې: تاسې په خپله بې ايمان وئ ، مونږ ته په تاسو باندې څه ډول غلبه را په برخه وه؟ تاسو خو پخپله باغيان واست ، نن زموږ د پروردگار فرمان پر مونږ باندې حق ثابت شو. مونږ په عذاب کې ککړ يو ، مونږ تاسې بې لارې کړئ ځکه چې مونږ په خپله لار ورکړي وو.» (الصف: ۲۳-۲۲/۳۷)

«ماته په دغه دروند انسان باندې خندا راځي غلطی په خپله کوي او لعنت په شيطان وايي»

خو دا ټول عذرونه به هسې عبث وگرزي ، لکه چې الله تعالیٰ فرمایي:

«او کله چې دا خلک د الله تعالیٰ تر مخه را برېږد شي ، نو هغه وخت به ددوي څخه هغوي چې په دنيا کې کمزوري وو ، هغو خلکو ته چې ددوي څخه يې ځانونه غټ گڼل وايي چې مونږ خو ستاسو فرمانبرداره وو. ايا تاسې زموږ څخه د الله د عذاب لږ څه برخه لرې کولې شي؟ هغوي به ورته ووايي چې: که چيرې الله مونږ ته لار ښوونه کولې نو مونږ به هم تاسو ته لار ښوونه کړې وای. نن که مونږ صبر وکړو او که بې صبري ، يو برابر دي ، زموږ د تينستې له پاره کومه لاره نه شته. کله چې پريکړه وشي نو شيطان به ووايي چې: هغه وعده چې الله له تاسې سره کړې وه هغه ريښتوني وه. ما هم له تاسو سره وعده کړې وه خو ما د وعدي مخالفت وکړ. ما ته په تاسې باندې هيڅ ډول غلبه نه وه را په برخه. ددې پرته چې ما تاسو ته بلنه درکړه او تاسې هغه ومنله. نن تاسې ما مه ملامتوئ ، بلکه خپل ځانونه ملامت کړئ ، نن نه زه ستاسې فریاد ته رسيدلې شم او نه تاسې زما فریاد ته. دا چې تاسې زه د خداي سره شريکولم نو زه دهغې څخه بری الذمه يم ، بې شکه چې د ظالمانو له پاره دردناک عذاب دي.» (ابراهيم: ۲۲-۲۱/۱۴)

دا تڪرار به جاري وي ، خو هيڻوڪ به هم مسؤليت نه مني او نه به دوي د عذاب خخه خلاصی و مومي ، الله تعاليٰ دهماڊ ڊول خلڪو په اڙه فرمايی چي:

«او ڪله چي دا خلڪ په دوزخ کي يو ڊبل سره په جگره کي وي ، هغوي چي په دنيا کي ڪمزوري وو ، دخپله خانه هغه غٽيو ته به وایي چي مونڙو خو ستاسي فرمانبرداره وو. ايا تاسي د اور لږځه برخه له مونڙه خخه لږي کولي شي؟ مغروران به ورته خواب ورکړي مونڙو ټول په همدې کي يو او الله ڊ بندگانو په اڙه پريکړه کړي ده. ددوزخ خلڪ به د جهنم د ساتونکو خخه غوښتنه وکړي: چي تاسي خپل پروردگار ته دعا وکړي چي زمونږو عذاب تريوي لمحي پوري لږراکم کړي. هغوي به خواب ورکړي چي ايا ستاسي رسول تاسي ته واضحه دلايل نه وراوړي؟ هغوي به وایي چي: راوړي يی وو. بيا به هغوي خواب ورکړي چي: اوس نو تاسي په خپله دعا وکړي ، خو دظالمانو دعاوي به هسي خوشي ولاړي شي.» (المؤمن: ۵۰-۴۷/۴۰)

لږځه غور وکړي! د مشرک انجام ووينئ ، هغه تل دخپله پروردگار ه مایوسه اوناھيلي اوسي. د نورو په واسطه د دعاوو کولو عادت هلته هم نه پريږدي ، هغوي نه الله تعاليٰ خپل پروردگار گنھلي او نه يی تري په خپله د دعا کولو ضرورت احساس کړي دي. هملته هم وایي چي تاسي خپل پروردگار ته دعا وکړي ، دوي به همداسي درد په حالت کي ټکري خوري او گرځي به. د يوې دروازي خخه به ناھيلي کيږي او ډبلي دروازي ډږه به ورتکوي ، اودهغي ځايه خخه يی دمراد نه ترلاسه کيدو وروسته بلې لوري ته درومي ، شيطان په مشرکانو باندي داسي سپريږي چي شرک ورته په خپله توحيد ترسترگو کيږي .

دا مه هيروي! چي الله تعاليٰ يواځي او يواځي يو ذات دي چي دخپل بنده خخه شرم کوي ، ڪله چي دهغه بنده دهغه خخه سوال کوي هغه يی خالي لاس نه پريږدي. نن هم وخت دي چي که چيري تاسي ټول عمر د شرک په گند کي تير کړي وي ، توبه وکړي ، بيرته راستانه شي ، نو الله تعاليٰ به ډير غفور او رحيم و مومي.

د الله د رحمت نه مه ناھيلي کيږي:

گوري! الله تعاليٰ خپل دوست او حبيب صلي الله عليه وسلم ته وایي چي: زما بندگانو ته زيږي ورکړه چي:

«اږي زما بندگانو! چي په خپلو ځانونو مو تيري کړي ، دالله د رحمت نه مه ناھيلي کيږي ، الله ټول گناهونه بنسي ، بي شکه هغه غفور او رحيم دي. دخپل پروردگار په لور را واورئ اودهغه مطيع او فرمانبرداره اوسئ ، مخکي له دي چي تاسي په عذاب کي را و نبلئ نوبيا به نه ستاسو کوم ياروي او نه مددگار. هغه خه چي ستاسي ډپروردگار له اږخه نازل شوي دي ، دهغي خخه د ښو خبرو پيروي وکړي ، پخواله دي چي تاسي په ناخايي توگه په عذاب کي اخته شي او تاسي ته وهم وگمان هم نه وي. بيا داسي نه وي چي ستاسي خخه کوم يو پښيما نه شي او وایي چي: هاي افسوس! ما د الله په اږه تقصير کړي و بلکه زه خو هسي د ټوکو کونکو په ډله کي شامل شوي وم. بيا وایي چي که چيري ماته الله هدايت کړي و اږي نوزه به د پرهيزگارانو خخه وایي. اويا کوم يو ستاسي خخه عذاب وويني نو وایي چي: هاي افسوس! که چيري ماته د يوځل بيا ستنيډو فرصت ترلاسه شي نوزه به دنیکي کونکو خخه وگرځم» (الزمر: ۵۸-۵۳/۳۹)

د زړه څخه دا غلطه انگيرنه و کارې چې د الله تعالیٰ په فرمانبردارۍ کې به تاسې ته کوم زیان در ورسېږي ، په قران پاک کې الله تعالیٰ د خپلو فرمانبرداره بندگانو سره د دنیا د بنایسته کولو وعده هم کړې ده . راجئ دغه آیت د نمونې په توگه ولولئ ، الله تعالیٰ فرمایي چې:

«که چیرې دې د کلیو خلکو ایمان راوړې وای او پرهیزگاري یې خپله کړې وای ، نو مونږ به پر هغوی د اسمان او زمکې د برکتونو دروازې پرانستې وای ، خو دوی درواغ گنې او مونږ هغوی د هغوی د اعمالو په بنسټ را نیسو .
(الاعراف: ۹۶/۷)

و وینئ ! په دنیا کې نن د دولت او مال د ډیرنست سره سره بیا هم د زړه سکون نا پیدا دې . د دې علت دادې چې دخلکو د نافرمانیو په اساس الله تعالیٰ د برکتونو دروازې بندې کړې دي ، او دهغه کار څخه چې الله برکت لري کړي نو سکون او اطمینان به په کې څه ډول را پیدا شی ؟ تاسې د دې فرمانبردارۍ میوې په دنیا کې هم تر لاسه کولې شی او په قیامت کې هم . هغه ځای کې چې د تیارو پسې تیارې وي او دخپلو نیکو اعمالو د رڼا پرته نوره رڼا نه ترسترگو کیږي ، لکه څنگه چې د الله تعالیٰ فرمان دې:

«په هغه ورځ به ته مؤمن نارینه او مؤمنې ښځې و وینې چې د هغوی نور به د هغوی مخې او دواړو اړخونو ته ځغلي ، هغوی ته به وویل شی چې تاسې ته د هغوی جنتونو زیرې درکول کیږي چې نهرونه په کې روان دي ، تاسو به هلته تل تر تله اوسئ ، دا ډیره ستره بریا ده . په دې ورځ به منافق نارینه او منافقې ښځې د ایمان خاوندانو ته وایی چې : زمونږ لورې ته خو یو نظر وکړئ تر څو مونږ هم ستاسې له رڼا او نور څخه گټه واخلو . هغوی ته به وویل شي چې شاته ولاړشئ ، دخپل ځان له پاره د بله کومه ځایه رڼا را وړئ ، په دې وخت کې به د دوی تر منځه یو دیوال و درول شی ، په هغې کې به یوه دروازه وي د دې دروازې دننه به رحمت وي او بهر به ترې عذاب . دغه دنوره بې برخې به هغو دښه نصیب خاوندانو (خوش نصیبو) ته اواز کوي او وایی به چې : ایا مونږ له تاسې سره یو ځای نه اوسیدو ؟ هغوی به ځواب ورکړي چې ولې نه . خو تاسو خپل ځانونه په فتنه کې اچولې و . تاسو انتظار کاوه او په مصدحتونو کې را نښتې وئ ، تاسو هغو درواغجنو هیلوپه دوکه کې اچولي واست . ان تردې چې د الله حکم راغې . تاسې هغو فریب ورکونکو د الله په اړه په فریب کې اچولئ ، نن به له تاسې او کافرانو څخه هیڅ ډول فدیة (بدله) و نه منل شی . ستا سې د اوسیدو ځای اوردې . (تاسې خو هیڅکله هم الله د مولا په څیر نه و منلې) نن همدا دوزخ ستاسې مولا دې اودا بدترین انجام دې . ایا د ایمان په دعوا کونکو باندې تر اوسه پورې وخت نه دې راغلي چې د هغوی زړونه د الله په یاد کې ویلي شي او دهغه د نازل کړي شوي حق تابعداري وکړي او دوی د هغو خلکو په څیر و نه گرځي چې پخوا ورته کتاب ورکړل شوې و ، اود وختونو په تیریدو سره د هغوی زړونه سخت شول او د هغوی څخه ډیرکي یې فاسقان وگرزیدل .» (الحديد: ۱۶-۱۲/۵۷)

درب العالمین سره عهد و پیمان او دهغې غوښتنې:

الله تعالیٰ د انسانانو د پیدایښت تر مخه د هغوی څخه یوه ژمنه اخستې وه او هغه دا وه چې ذکر یې الله تعالیٰ به قران کریم کې داسې کړي دې:

«الست بربکم» ایا زه ستاسې رب نه یم ؟ په هغه وخت کې ټولو ویلي وو چې : «ولې نه ! اې زمونږه پروردگاره !» په هغه وخت کې ټولو درب په ربوبیت باندې اقرار کړې و .

يعنې د الله تعاليٰ په ربوبيت باندې اقرار کول دانسانانو په فطرت او وجدان کې داخل دي. نو د الله تعاليٰ ددې ربوبيت مطلب او غوښتنه څه ده؟

همدا چې انسان په خپله نه پيدا کيږي، بلکه هغه د کائناتو خالق پيدا کړې دې. او هغه يې هسې د لوبې او تماشي له پاره نه دې پيدا کړې بلکه د يوه مقصد له مخې يې هغه ته وجود ورکړې او هغه مقصد د الله تعاليٰ عبادت او اطاعت دې.

اوس ددې ربوبيت مطلب او غوښتنه داده چې: انسان يواځې د هماغې عبادت وکړي او د هماغې اطاعت وکړي. د الله تعاليٰ پرته د بل چا عبادت هم جايز نه دې او د اطاعت حق لرونکې هم يواځې او يواځې الله تعاليٰ دې.

د الله تعاليٰ پوښتنه:

الله تعاليٰ له تاسې څخه يوه پوښتنه کړې ده:

«يا الله دخپل بنده له پاره کافي نه دې؟» (الزمر: ۳۶/۳۹)

له تاسې سره ددې پوښتنې له پاره څه ډول ځواب شته؟ په خپل ژوند يو نظر وکړئ، هغه د رحمانيت د صفت لاندې تاسې ته څومره نعمتونه درکړي دي، اعلان کوي چې له ما څخه د غوښتونکو له پاره زما رحيميت ځانگړې دې:

«او هغه څه چې تاسې و غوښتل، درمو کړل. او که چيرې تاسې د الله د نعمتونو حساب وکړئ، هيڅکله به يې ونه کړاي شئ. يقينا چې انسان ډير بې انصافه او ناشکره دې.» (ابراهيم: ۱۳/۳۴)

ولې دومره بدگمانی؟ او دا دومره صدقې او واسطې د څه له پاره؟

وما علينا الا البلاغ

لنډيز:

درنو لوستونکو! هر څومره لنډيز چې ما کولې شو هغه مې وکړ. ويريدم چې خبره به را څخه اوږده شي. او که نه دا خبرې پای ته رسيدونکې نه دي. هغه څه چې د قران د لوست نه وروسته ما زده کړي هغه مې ستاسو تر مخ کيښودې خوشونې ده چې په ځينو ځايو کې به ما د قران مفهوم په سهې توگه نه وې وړاندې کړې. الله تعاليٰ دې بنسټه وکړي، خو که چيرې کوم داسې ځای وي نو ماته د يوه ليک په ذريعه خبر را کړئ، خو که چيرې زما خبره سهې وي نو ستاسو څخه غواړم چې د انصاف غوښتنه پوره کړئ او هغه دا ډول چې د ډيرو نه ډيرو خلکو ته دا پيغام ور رسوي، او زما له پاره دخبر دعا وکړئ.

زه نه د علم خاوند يم او نه د علم د خاوند کيدو کومه دعوا کوم. خو که چيرې ريښتيا خبره يوه جاهل او ناپوه انسان هم وکړي، دهغې مثل د عقل د خاوندانو کار دې.

ستاسو د دعاوو غوښتونکي :

بشير احمد لودهي، (بې - اي ، بې ايډ)

فتح گڙه ، سيالکوټ ، ۲۵ فروري ۱۹۸۸

ژباړه: قريب الرحمن سعيد

ناروي ، اوسلو : ۸ جنوري ۲۰۱۱

د قريب الرحمن سعيد په اړه

د ويکيپېډيا لخوا

قريب الرحمن سعيد (۲۰ د جون ۱۹۵۲) د ننگرهار ولايت يو تکړه ژورنالست، سياسي کارپوه، ليکوال او ژباړونکی دی. هغه په افغانستان کې دننه او د افغانستان نه دباندې په افغاني رسنيو کې منظمې ليکنې هم خپرې کړي او د نورو ژبو نه يې يو شمېر کتابونه هم پښتو ژبې ته ژباړلي دي.

د قريب الرحمن سعيد پخوانی تخلص مولوي زاده ؤ چې د جهاد په وختونو کې يې سعيد غوره کړی. هغه د مولوي گل رحمن ديوبندي زوی دی. نوموړی د افغانستان د ننگرهار ولايت د روداتو د ولسوالۍ په شار سول کلي کې زېږېدلی دی. د نوموړي پلار مولوي گل رحمن ديوبندي د خپل وخت يو لوی عالم، ښه ليکوال او شاعر ؤ.

خپلې لومړنۍ زده کړې يې د روداتو د ولسوالۍ د احداد په لومړني او منځني ښوونځي کې سرته رسولي بيا د ننگرهار لیسې نه يې د ۱۲ ټولگي بريليک اخیستی. د لوړو زده کړو پيل يې د کابل په پوهنتون کې د ساينس فاکولتې د کيميا او شمېر پوهنې په څانگه کې کړی چې په ۱۹۷۵ ز. کال کې له همدغې پوهنځي نه بريالی راوتلی. تر دې وروسته په ۱۹۸۴ ز. کال کې يې د لندن په سټي يونيورسټي (د لندن د ښار پوهنتون) کې د ژورناليزم ۸ او نيزه کورس بشپړ کړی چې په دې څانگه کې يې د ماسټرۍ تر کچې کورسونه لوستي دي. په ۲۰۰۸ ز. کال کې په ناروې کې د اوسلو په پوهنتون کې د ټولنيزو پوهنو د پوهنځي څخه د سياسي او ټولنيز اقتصاد دوهم ليسانس ترلاسه کړی او دم مهال په همدې څانگه کې خپل د ماسټرۍ د بريليک په لاس ته راوړلو بوخت دی.

1. د ننگرهار د ولايت د روداتو د ولسوالۍ د احداد په لیسې کې د کيميا اورياضي استاد .
2. دليرد په ديار کې پر افغانستان کې د روسي پوځ د يرغل پر خلاف د نړېوالو رسنيو سره د اړيکو مسئول .
3. د مطبوعاتو او معلوماتو (Press and information) د دفتر عمومي مشر .
4. د هجرت د اردو ژبې مجلې بنسټ ايښوونکې او مسئول مدير .
5. د افغان خبرې اژانس (Afghan News Agency ANA) بنسټ ايښوونکې او عمومي مشر
6. د اوه گوني يووالي (د افغانستان دمجاهدينو د اسلامي اتحاد) وياند .
7. د روزنيزه او ټولنيزه مؤسسو او په ځانگړې توگه د مهاجرينو د کوچنيانو د فعالو سره يو فعاله ونډه اخستونکې .
8. د افغانستان د حزب اسلامي د اجرائيه شورا غړی ، د دې گوند د فرهنگي کميټې مشر او د همدې گوند وياند .
9. د افغانستان د عظمې صدارت د مطبوعاتو عمومي رئيس او د صدراعظم وياند .

10. د اطلاعاتو او کلتور د وزارت د کميسيون رئيس او د دغه وزارت سرپرست وزير. او اوس

11. په اروپا کې د حزب اسلامي افغانستان د سولې د جرگې مشر.

ځانگړي وړتوبونه

قريب الرحمن سعيد د لندن په (Kingsway-Princeton college) کالج کې د انگليسي ژبه زده کړې همدا راز په ۱۹۹۱ ز. کال کې د امريکا د نبراسکا د پوهنتون د سکالرشپ له مخې د انگليسي ژبې د زده کړې کورسونه بشپړ کړي. هغه د خپلې مورنۍ ژبې تر څنگ په فارسي، عربي، اردو، انگرېزي او ناروېژي ژبو بڼه پوهېږي او خپلې ليکنې هم پرې کولای شي.

د استاد قريب الرحمن سعيد نورې پښتو ژباړي:

1. اسلامي سياست. (مولانا گوهر الرحمن «رح») (چاپ شوی)
2. اسلامي رياست. (مولانا ابوالاعلي مودودي «رح») (د چاپ لاندې)
3. خلافت او ملوکیت. (مولانا ابوالاعلي مودودي «رح») (چاپ شوی)
4. پرده. (مولانا ابوالاعلي مودودي «رح») (چاپ شوی)
5. د حديثو د انکار نه د قران تر انکاره پورې. (مولانا عبد السلام رستمي «رح») (چاپ شوی)
6. دنوت پائ. (مولانا عبد السلام رستمي «رح») (د چاپ لاندې)
7. دصلاح الدين يويي ريښتني پيښې (دايمان پلورونکو د استان) (التمش) (د چاپ لاندې)
8. د رسول الله (ص) د انقلاب حکمت. (سيد اسعد گيلاني «رح») (چاپ شوی)
9. يو شمير نورې کوچنۍ رسالې (په اردو او پښتو ژبو) چې نومونه يې زما په ليکنو کې کتلاي شئ.
10. د بايزيد يلدزم تاريخي په زړه پورې ناول.
11. دسلطان علاو الدين خلجي په زړه پورې ناول.
12. دشيرشاه سوري مشهور ناول (همدا اوس د ژباړې لاندې دې)
13. لاسوندونه او وثيقي: د رسول الله ص له وخته تر راشدينو خلفاء پورې (تر چاپ لاندې دې)

14. زمونږ آند (همدا اوس دکار لاندې دې)
15. مونږ او توحيد د بشير احمد لودهي ليکنه (همدا اوس د چاپ لاندې ده)
16. زيات شمير پښتو مضامين او دانگليسي او د اردو ژبو څخه ژباړل شوي او هم په انگليسي ژبه سياسي شننې، مقالې او ليکنې چې په پښتو او انگليسي ژبو ورځپاڼو او يو شمير اونيزو او مياشتنيزو کې خپاره شوي دي (په خواشيني سره چې ريكارډ يې له ژباړن سره نشته).

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**